

VELIČKA KRONIKA

Broj 9

Godina 3

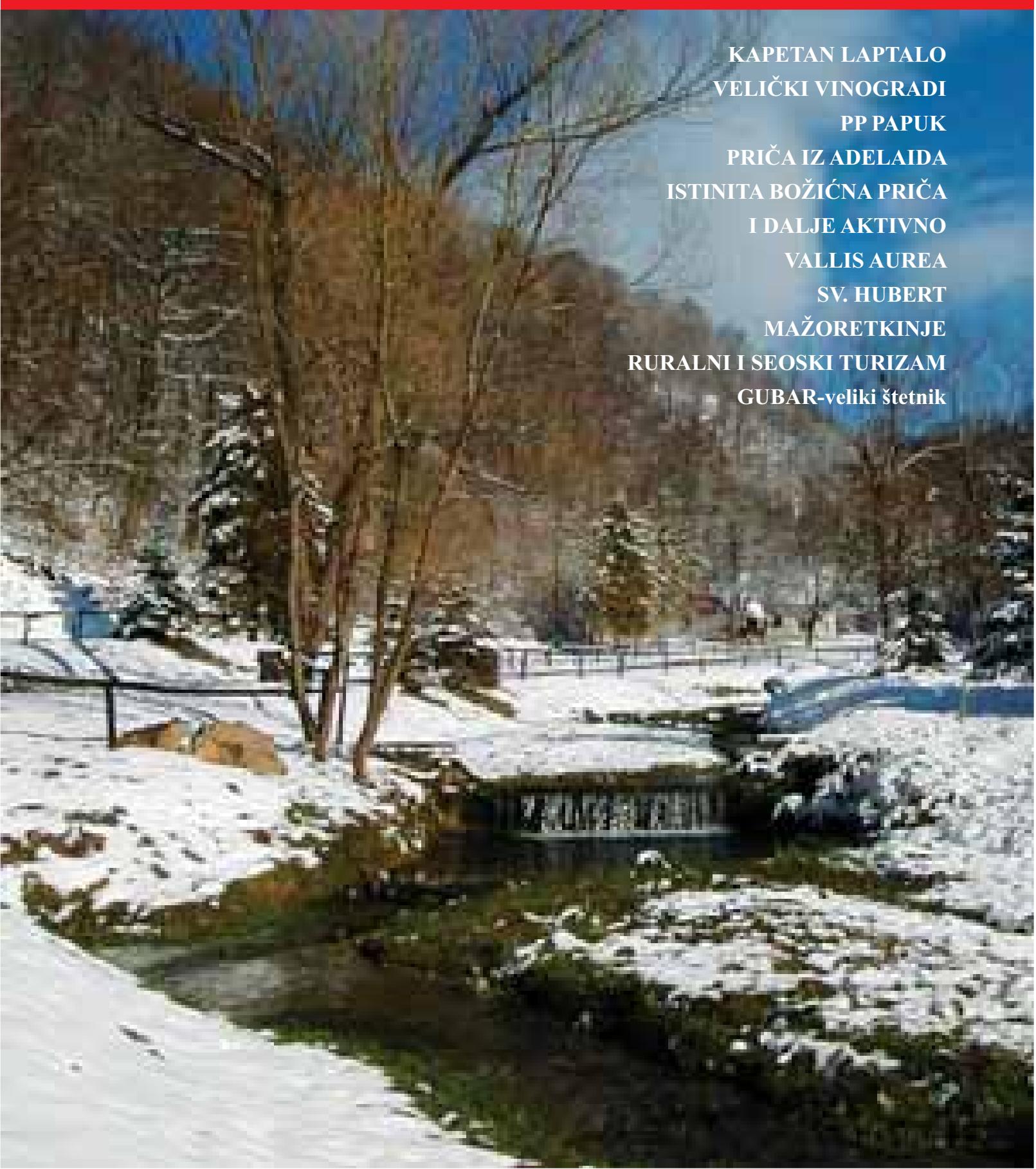
prosinac

BESPLATAN PRIMJERAK

KAPETAN LAPTAZO
VELIČKI VINOGRADI

PP PAPUK
PRIČA IZ ADELAIDA
ISTINITA BOŽIĆNA PRIČA

I DALJE AKTIVNO
VALLIS AUREA
SV. HUBERT
MAŽORETKINJE
RURALNI I SEOSKI TURIZAM
GUBAR-veliki štetnik

**SPLITSKA
BANKA**

SOCIETE GENERALE GROUP

**Blagoslovjen Božić i
sretna Nova godina**

Automehaničarske usluge

AUTOSERVIS _____

ĆORLUKA

VI. Stjepan Ćorluka

MBG: 0102979301836

Tel: 034/233-197, Fax: 034/233-942

Gsm: 091 / 506 10 17

Trg bana Jelačića 4, 34330 VELIKA

Blagoslovjen Božić i sretna Nova godina

Riječ urednika

Došla je još jedna godina svome kraju, a slijedeća kuca na vrata. Što se sve dešavalo i obilježilo ovu godinu, zna svatko za sebe, u kronici se pisalo dosta toga. Bilo je raznoraznih komentara, pisalo se o svemu i svačemu, a tako će se i nastaviti. Cilj je bio upoznati vas sa stanjem u Općini, problemima koji nas sve skupa pritišće u mjestu kojem živimo, tražili smo od vas da sudjelujete u svemu, da svoje primjedbe iznesete u javnost, da se raspravlja o svemu, ali nažalost ostalo je samo na riječima. Toliko stvari sam slušao i pokušavao riješiti dio po dio, dao priliku svima da istupe u javnost, a ništa se nije pomaklo. Kao da ste zadovoljni sa svim, a znam da niste, kao ni ja. Treba se nešto pokrenuti, a kako? Pa i ono što se radi, ljudi to miniraju, ne podržavaju, a onda nakon nekog vremena kažu kako se ništa ne dešava, kako nitko ništa ne organizira... a i nakon svega ostaje vječna konstatacija: nebi on to radio da nema koristi. Tu rečenicu sam čuo više puta, ali to govori kako ljudi gledaju sve po sebi, jer ne mogu shvatiti da netko može nešto raditi i iz ljubavi prema nečemu a da nema koristi od toga. Prošli puta sam rekao da se nalazim pred „Kineskim zidom“ i još uvijek stojim ispred njega... on je sve veći i veći, a ja sve manji i manji. Prihvatali smo prijedlog i imamo rubriku

pitanja i prijedlozi, ali ni tu nema ničega, ni jednog poziva u tri mjeseca....pa gdje su sada ti silni ljudi sa svojim komentarima, pitanjima i primjedbama. Dokazalo se već na niz primjera da se tu kod nas zna samo dobro pričati i debatirati, a kada treba nešto napraviti onda se nema vremena ili se vrlo lako nađe razlog da se ne može, ali sve ostaje kako je i bilo. Uz sve ovo što nas pogoda u državi, recesija i šta ti ja znam što još neće, možete li mirno sjediti i gledati kako mjesto gdje živate nazaduje, iz kojeg mlade generacije odlaze nakon ili za vrijeme školovanja, jer nevide budućnost mjesta. Hrabri smo na riječima ali djela su nam slaba strana.....ponavlja se već dobro uhodana povijest, pričamo po selu svašta a ne riješavamo ništa. Pitam se sam i ujedno odgovaram sam sebi....što?, kako? i zašto?....ništa, nikako i nizašto. Ne sviđa mi se to ali to je naša stvarnost, gledajući prepucavanja i slušajući raznorazne priče, sa smješkom na licu pomalo odustajem od bilo čega što sam mislio pokrenuti zajedno s vama... nema podrške. Čemu onda čuđenje kako se ništa ne mijenja, nemojte se čuditi ničemu, i kroz ovu kroniku imali ste izbora da se izjasnite, a rezultata nema. Dolazi Božić i Nova godina i želim vam sve ono što si i sami želite, neka Vam bude blagoslovjen Božić i sretna Nova Godina.

SADRŽAJ-A

KAPETAN LAPTALE	7	I DALJE AKTIVNO	47
VELIČKI VINOGRADI	14	VALLIS AUREA	51
PP PAPUK	19	SV. HUBERT	52
PRIČA IZ ADELAIDA	38	MAŽORETKINJE	55
ISTINITA BOŽIĆNA PRIČA	44	RURALNI I SEOSKI TURIZAM	58
		GUBAR-veliki štetnik	62

Urednik: Robert Hofman

Suradnici: Alen Solić, Drago Štokić, Vlado Bošnjaković, Bojan Kaloper, Bernard Gruić, Ivana Hofman

Izabralo i uređio: Robert Hofman

Grafička obrada: Ado Ajanović

Tisk: Arca d.o.o. Nova Gradiška

E-mail: velika@velika.hr • u.velicanka@gmail.com • www.velika.hr

Mob: 099/201 21 10 • 098/256-554

Intervju s načelnikom Vladom Boban, dipl.ing.

Počeli smo prakticirati intervju s načelnikom radi informacija koje bi pučanstvo ove Općine trebalo znati, pa evo nekih informacija;

U prošlom broju pisali smo o Poljanicama, kako je potpisani ugovor za sanaciju odlagališta smeća i razvijanje rekreativskog centra, o dvorani, GUP-u, skijaškoj stazi, vrtiću...

Ponovo smo pitali dokle je došlo s tim projektima pa evo kratkih odgovora;

Poljanice: Priprema se natječaj za istražne radove i idejni projekt koji su uvjet za lokacijsku dozvolu kako bi se mogla izvoditi sanacija.

Dvorana: Opremu za dvoranu smo kandidirali prema Ministarstvu regionalnog razvoja iz fonda EIB 2 u iznosu od 1.4 mil. kuna. Očekujemo poziv na potpisivanje ugovora.

UPU: Moram priznati da je procedura sa izmjenama i dopunama prostornog plana, a isto tako sa urbanističkim planom uređenja u zaostatku iz dobro poznatih razloga, u toku izrade plana došlo je do promjene zakona o gradnji nakon toga izvanredni izbori. Zavod za prostorno planiranje iz Osijeka nastavio je svoj rad i o dalnjim postupcima biti će

obaviješteni.

Skijaška staza: Ovog ljeta pokrenuta je inicijativa od strane općine oko revitalizacije ski staze. Staza se nalazi na oko 750 m nadmorske visine, dužine 800 i širine u prosjeku 50 m. Danas je staza skoro u potpunosti očišćena i zatravljenja. Problem je nastao kod investitora, ne zato što ih nema već zbog nepovoljnih uvjeta koncesije. Zakon o koncesijama kaže da Park prirode Papuk može dati koncesiju do tri godine, što investitorima ne odgovara zbog vraćanja uloženog. Investitorima odgovara minimalna koncesija na 10 godina ili više za što je zadužen Sabor RH. I dalje ćemo tražiti rješenje kako bi staza bila u potpunoj funkciji.

Vrtić: Radovi su gotovi, vrtić prima 25 djece, dječje igralište se završava. Poglavarstvo je donijelo odluku da ostaje cijena ista bez obzira što su životni troškovi porasli, a ona je 400,00 kuna.

ŠTO SE POSTIGLO NA PITANJU POTICAJA?

Općina dodjeljuje subvencije za:

- podizanje višegodišnjih nasada na području Općine Velika, : potporu za osiguranje nasada i usjeva od mogućih šteta,
- naknadu za analizu tla za podizanje višegodišnjih nasada,
- subvencija za prvo umjetno osjemenjivanje krava.

Općina Velika će ovih dana dodjeljivati božićnicu u iznosu od 300,00 kuna socijalno ugroženim stanovnicima svoje Općine.

Ujednom ramnavestidaupopulacijskom dijelu Općina dariva novorođenu djecu sa 2.000,00 kuna po djetetu, a u svrhu povećanja nataliteta dariva obitelji sa 4 i više djece sa 1.000,00 kn po djetetu.

ŠTO BI SE RADILO JOŠ OVIH PAR MJESECI?

Ovaj mjesec, točnije 4.12. održan je natječaj za nogostup u Strosmajerovo, dom u Stražemanu te se uskoro očekuje početak radova.

Ovih dana raspisuje se natječaj za komunalnog redara.

Radio bi se potporni zid iza vatrogasnog doma u Velikoj koji se urušio, gdje bi se odmah napravio i sporedni ulaz za društvene prostorije DVD-a, koje bi se onda koristile u širim razmjerima.

Uskoro treba početi sa radom Ured Turističke zajednice koji će imati uposleno 2 djelatnika. Sredstva za otvaranje su osigurana iz fonda Ministarstva regionalnog razvoja za koji smo se kandidirali i koja su odobrena u iznosu od 200.000 kuna. Ured TZ Velike kako stvari stoje trebao bi biti u kući obitelji Medaković (žuta kuća kraj crkve).

Pošto učenici sve više koriste autobus, radit će se nadstrešnice u Velikoj i ostalim mjestima općine Velika uz suglasnost županijskih cesta i MUP-a, jer postoje pravila i regulative na koji način se to postavlja.

ZA KRAJ?

Proračunska godina je gotova, proračun je usvojen tek u srpnju 2008. god. nakon izvanrednih izbora što znači da smo imali tek pet mjeseci da ga odradimo. Moram reći da je meni osobno falio jedan kontinuitet u obnašanju dužnosti da bi se odradile još neke stvari, a kako je već poznato 17. svibnja nas čekaju redovni lokalni izbori. Novi proračun za 2009. god. se priprema, obzirom na mogućnosti i situaciju u kojoj se nalazimo pokušat ćemo na najbolji način pripremiti buduća sredstva, zadovoljiti sve potrebe proračunskih korisnika, raditi na komunalnoj infrastrukturi i naravno javljati se ministarstvima za sredstva koja se nude putem raznih natječaja.

Svim žiteljima naše općine želim sretan i blagoslovjen Božić te uspješnu 2009. godinu.

(ROBI)

**PROJEKAT MINISTARSTVA OBITELJI, BRANITELJA I
MEĐUGENERACIJSKE SOLIDARNOSTI I OPĆINE VELIKA**

„Pomoć u kući starijim osobama“

Demografska slika svijeta se mijenja pa se 21. stoljeće već naziva vrijeme demografske eksplozije starijeg stanovništva. Producenje životnog vijeka i u našem društvu daje obilježje „stare dame“, jer udio starijeg stanovništva bilježi kontinuirani rast. Republika Hrvatska sa 15.62 % osoba starijih od 65 godina života duboko je zašla u proces demografskog starenja.

Na području skrbi o starijim sve se više daje prednost tzv „servisima za pomoć u kući“ odnosno izvaninstitucionalnim oblicima skrbi pred smještajem u institucije. Ovakav oblik skrbi znatno je prihvatljiviji starijim osobama, a istovremeno i drušvenoj zajednici. Program

„Pomoć u kući starijim osobama“ predstavlja model skrbi o starijim osobama koji je usmjeren poboljšanju kvalitete života osoba starije dobi, a u kojem se nastoji povezati sve činitelje u lokalnoj zajednici koji, uz suradnju i potporu tijela državne uprave, mogu pridonjeti cijelovitoj skrbi o starijim osobama. U općini Velika, koja je području od posebne državne skrbi, počelo je ostvarivanje najavljenog projekta pomoći u kući starijim osobama, a financira ga Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti. Ovim provedbenim programom „Pomoć u kući starijim osobama“ usluge su prilagođene uočenim potrebama starijih osoba, a osobito

potrebe za pomoć u prevladavanju usamljenosti i društvene izoliranosti.

U razgovoru s domaćicama Rimac Božana nam je rekla; Da je njihov posao pružanja usluge pomoći starijim osobama u obavljanju svakodnevnih životnih aktivnosti i to neposredno u njihovim kućanstvima. Usluge su usmjerene na četiri glavna područja; organiziranje prehrane, kućni poslovi i uređenje okućnice, osobna higijena, te posredovanje u ostvarivanju prava, razgovor i druženja.

Zdrastvenu skrb obavlja Modrić Ružica koja kaže da mjesečno jednom obide sve korisnike po potrebi i češće, da im se izmjeri šećer, tlak, otkucaji srca,... Ako treba donesu im se ljekovi, ako nemogu doći do doktora odvezu ih... sve u svemu korisnici su prezadovoljni, jer nisu očekivali takvu pomoć i uslugu.

Voditelj projekta Stanko Raguž kaže da se to odražava na svih 24 naselja Općine Velika, da ima preko 200 korisnika o kojima skrbi 8 domaćica, jedna medicinska sestra i dva kućna majstora, na raspolaganju korisnicima smo 24h na dan. Tim smo projektom nastojali obuhvatiti staračka domaćinstva, ali i osobe, pojedince kojima je zbog njihove bolesti potrebna takva skrb. Služba pomoći smještena je u općinskoj upravi.

(ROBI)

KAPE'TAN LAPTALO

Evo, da nebi zaboravili još jedan čin koji smo pokrenuli, udruga Veličanka, a hvala Bogu dobro se završilo za Našeg kapetana. Čuli smo se telefonski s kapetanom kad se vratio u Dubrovnik, i kaže kako je naše pismo čitao u zatvoru, te da mu je i to davalо snagu i volju da izdrži u tom paklu.

Pismo je glasilo ovako:

Obitelji Laptalo,

U ovim trenucima ogorčenja zbog grozne nepravde nanešene gospodinu kapetanu Kristu Laptalu, kada se cijeli svijet okrenio naglavačke sramotnom odlukom Grčkog suda, MI VELIČANI, iz Slavonije, zemlje ponosnih i istinoljubivih ljudi, zemlje žita i hrastovih šuma, stojimo uz Vas i šaljemo Vam riječi potpore i ohrabrenja.

Ustrajte u svojoj boli uzdignute glave, jer sav pošteni svijet je uz Vas.

GRAD – koji baštini najljepšu himnu slobodi – DUBROVNIK, svojim skupom potpore, pokazao je da ga boli i vrijeda nepravda.

Zvuci brodskih sirena odjeknuli su ne samo do Grčke, već odjekuje još i sada u svim srcima pravdoljubivih ljudi.

Čuli smo ih i mi ovdje, u Velikoj, malom podpapučkom mjestu Zlatne doline u Požešo-Slavonskoj županiji.

Ogorčeni smo nanešenom Vam nepravdom i upućujemo Vam tople riječi potpore i ohrabrenja.

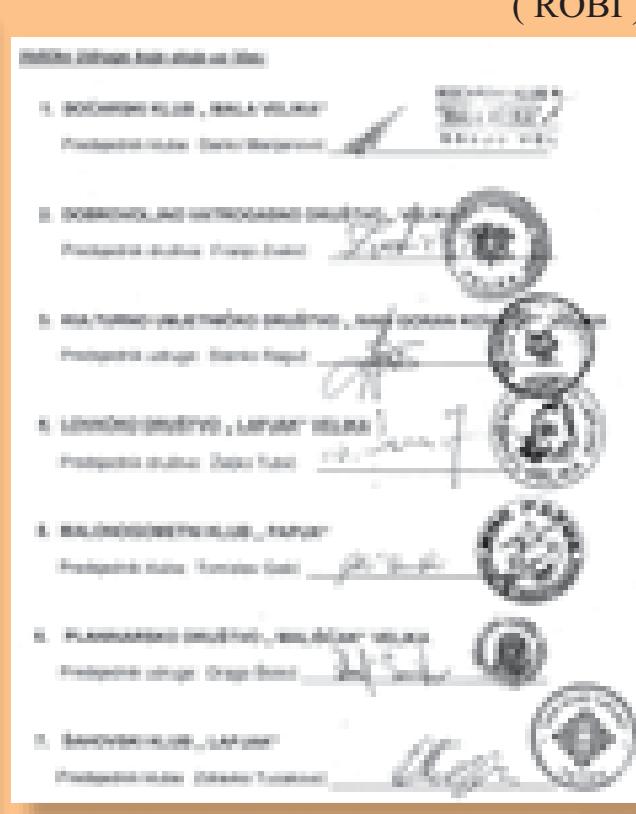
Gordo – gosparski – izdržite ovaj bič sudbine. Ne gubite nadu, jer niste sami. I mi, Veličani, kroz sve naše udruge, stojimo uz Vas spremni da učinimo sve što može pomoći Vašem i Našem kapetanu LAPTALU da se oslobođe te Grčke tamnice.

Životna je istina da je podijeljena radost dvostrukog veća, a podijeljena žalost dvostrukog manja. Mi dijelimo Vašu bol, bijes i ogorčenje, a dragom Bogu upućujemo molitve da kapetan Laptalo i svi Vi smognete snage da se izdrži i prebrodi i ova životna oluja.

Uvjereni u uspjeh žalbenog postupka, toplo Vas sve pozdravljamo.

Velika, 28. srpnja 2008.

(ROBI)

NAJVEĆI POLJOPRIVREDNI PROIZVOĐAČ U VELIKOJ

BERNARD ZEC

U prošlosti u Velikoj se radilo i živjelo od poljoprivrede, a danas raditi i živjeti od poljoprivredne proizvodnje znači kako se to kaže u našem narodu, zaraditi grbava leđa. U vremenu kad još uvijek ljudi umiru od gladi mi jednostavno ne znamo što saditi i raditi jer od tradicionalnih poljoprivrednih kultura kao što su kukuruz i pšenica više se ne možeš niti «pokriti». Prije 20-tak godina tko je imao 5-6 jutara pšenice mogao si je kupiti novi traktor dok danas ni sa 50 jutara ga ne možeš kupiti. I zato se sve više ljudi koji obrađuju zemlju odlučuju na one kulture koje plate koliko-toliko, da možeš preživjeti. I naš Bernard odlučio se na proizvodnju duhana virđinije. Bilo je i loših godina kada je dvije godine za redom tukao led, ali Bernard nije odustajao.

«Posadio sam duhan na 10 hektara ukupne površine. Duhan se sadi polovicom petog mjeseca. Prethodno se nabavi rasada. Rasadu koja je u pliticama držimo na vodi u staklenicima koji su napravljeni baš za tu svrhu. Zbog količine koju sadim, imam ih tri. Rasada dok leži u pliticama na vodi mora se prije sadnje nekoliko puta šišati tj. kositi. Ove je godine bilo pet košnji. Rasadu smo dobili u petom mjesecu od Hrvatskih duhana iz Kutjeva. Na pripremljenu zemlju sadi se duhan, a zatim slijedi prskanje zaštitnim sredstvima protiv plamenjače i zaperaka i skidanje cvjetova. Prva berba počinje polovicom sedmog mjeseca. Duhan sadrži 16-22 lista. Bude 8-10 berbi, a svaki put se beru 2-3 lista, zavisno o zriobi, a kidaju se donji

listovi. Duhan kada se bere slažemo ga u rame. Rame stavljamo u zato predviđene prikolice s kojima duhan odvozimo kući i stavljamo ga u sušare. Imam četiri sušare, tri za 78 rama i jednu za 123 rame. Da napunim jednu sušaru trebam 9 radnika. Berače sam plaćam 160.00 kn dnevno, a oni su uglavnom svi iz Kaptola jer tamo već postoje organizirane grupe berača duhana. Duhan se suši pet dana, a za sušenje koristim plin jer je on momentalno najisplativiji. Poslije sušenja duhan se pakuje u papirnate kutije čija težina bude od 80-100 kg. Tako zapakiran duhan isporučujem Hrvatskim duhanima u Kutjevo. Ove se godine duhan trebao isporučiti do 7. studenog. Kvaliteta duhana utvrđuje se prilikom

isporuke po klasama; prva, druga, treća i četvrta klasa. Pošto je ova godina bila i više nego dobra za sve poljoprivredne kulture tako i za duhan, ja sam zadovoljan kvalitetom duhana. Prve klase imao sam 1400 kg, druge 10 000, treće 12 000 i četvrte 1200 kg. Ovih godina sadio sam i šećernu repu ali je ove godine nisam sadio jer su se uvjeti pogoršali pa sam se zbog toga više opredijelio na duhan».

Bernard je završio srednju školu za elektro tehničara, a radio je šest godina kao auto električar u Kamenu. Za poljoprivredu se odlučio zbog izazova. Roditelji su već radili nešto zemlje ali ne u ovakvom obimu kao on danas. Bernard obrađuje 60 hektara, a od toga ima svojih 8 hektara.

«Uvidio sam da sa malo zemlje nema napretka pa sam tako malo po malo svake godine povećavao kvotu dok nisam došao do sadašnjih 60 hektara. Još uvijek mi dolaze ljudi i nude mi zemlju u zakup. Obrađujem i 5.5 hektara župske zemlje. Poljoprivredom se nije lako baviti. Prate

nas visoke cijene repromaterijala i to svake godine poskupljuje u nekoliko navrata, dok su cijene poljoprivrednih proizvoda uvijek iste. Zbog toga sve rjeđe mladi se odlučuju baviti poljoprivredom. Poljoprivrednik je sretan kada bude godina kao ova, znači bez tuče i suše, a kiše bude dovoljno.

Ove sam godine osim duhana imao zasijano 20 h pšenice, 20 h soje i 7 h kukuruza. Ove sam jeseni posijao 27 h pšenice. Ova je godina bila stvarno dobra jer sve je došlo do ruku. Za obradu poljoprivrednih površina imam sve strojeve, a repromaterijal plaćam nešto u gotovini, nešto na ugovor, a nešto kompenziram.

Opredijelio sam se na poljoprivrednu proizvodnju i želja mi je da i dalje radim jer čovjek živi u nadi da će se nešto promijeniti na bolje. U tome najviše podršku imam u obitelji. Ja vjerujem da će u budućnosti naša država imati više sluha za nas poljoprivrednike jer će jedino tako mlade zadržati na selu i omogućiti im da se bave poljoprivredom».

Pripremio: Vlado Bošnjaković

LUCIJA JELIĆ

Mlada pjevačica mlaka iz Velike

Nakon zapaženog nastupa na božićnom koncertu u crkvi sv. Augustina u Velikoj sa pjesmom «Tiha noć» i ovoga ljeta na veličkim bazenima, mlada sedamnaestogodišnja veličanka Lucija Jelić zaslužuje da se o njoj nešto više čuje.

«Želim biti pjevačica, time se u životu planiram ozbiljno baviti. Prvi sam put pjevala u petom razredu na jednom školskom natjecanju i pobijedila. Tako je to zapravo počelo.»

Lucija je rođena u Kanadi. Tamo su joj roditelji bili na privremenom radu, a 2000. god. vraćaju se i dolaze živjeti u Veliku. Danas Lucija osim što pohađa srednju frizersku školu u Slav. Brodu radi i na poboljšanju svoga glasa pa ide na sate pjevanja u Glazbenu školu.

«Upoznala sam se s Damjanom Pirovićem iz Velike pjevačem rok grupe Slijepi putnici koji piše i pjesme i između nas je došlo do suradnje. Do sada snimila sam dvije pjesme «Samo nebo zna» i «Okus ljubavi». Obje je napisao i uglazbio Damjan Pirović, a snimljene su u studiju Zvjezdana Marjanovića. Za sada se vrti na radiju prvi singl, a sa drugim ćemo još malo pričekati.»

Uzor joj je Celine Dion i druge strane pop pjevačice, a želi pjevati različite pop pjesme. Lucija se priprema za nastupe pred većom publikom. Namjerava se prijaviti na razne festivalle i televizijske emisije. S kolegicom priprema duet s kojim će se prijaviti na Zlatne žice iduće godine. Bit će to kombinacija tamburaške i pop glazbe.

I ove se je godine prijavila na Zlatne žice i pjesma je ušla među prvih dvadeset međutim, dobila je odgovor da je još premlada. Osvjedočila se da i tu ima «kuhinje».

Lucija s pjesmom «Samo nebo zna» na vrhu je domaće top liste Županijskog radija Požega. Ta je pjesma postala hit na mnogim radio postajama širom Hrvatske.

Lucija Jelić o kojoj ćemo još puno čuti jer njezino vrijeme tek dolazi, povremeno nastupa i u crkvenom zboru, a bila je i član KUD-a «I.G.Kovačić» iz Velike. Ipak najveća joj je želja da postane pjevačica. Želimo joj da u tome i uspije.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

Predstavljanje knjige «PREZRENA NJEŽNOST»

VLČ. PAVLA PRIMORCA

U srijedu 22. listopada u dvorani Biskupijskog pastoralnog centra sv. Augustina u Velikoj bila je promocija druge knjige vlč. Pavla Primorca «PREZRENA NJEŽNOST». Na predstavljanju knjige su uz autora još govorili ravnatelj O.Š.»I.G. Kovačić» iz Velike Zdravko Barun i mr. Josip Krpeljević župnik iz Kuzmice.

«Počašćen sam da budem jedan od promotora ove knjige. Pročitao sam ovu knjigu i shvatio da je poruka ove knjige – ljubav Boga prema čovjeku. Ova knjiga pisana je o vječnoj prići o odnosu između Boga i čovjeka. To je odnos neizrecivog, beskrajnog i savršenog ili pak s druge strane onoga krhkoga, nesavršenoga, slaboga, ljudskoga, prolaznoga. Autor je imao motiv kada je rekao: Bog je ljubav, a tu ljubav uzvraćamo kad se sastajemo u Njegovo Ime, ponajprije u Svetoj Euharistiji i Sakramentima...», istaknuo je ravnatelj Barun.

«Nalazimo se u Domu sv. Augustina ovdje u Velikoj. Usporedio bih sv. Augustina i autora ove knjige vlč. Pavla. Zajedničko im je to što su obojica obraćenici i što su obojica nakon mnogo traganja i lutanja u zreloj dobi, kao mladići odlučili da prime sakramente, a njihova odluka bila je – slijediti Krista.

Ovo je knjiga o milosti. Milost je nezasluženi Božji dar. Milost komunicira sakramente, a u sakramentima imamo sve darove. Bog čovjeka stvara i vodi ga ka spasenju samo iz svoje ljubavi koju čovjek ničim nije zasluzio. Nismo zavrijedili ništa. Sve što imamo to nam je Bog dao. Mi nemamo pravo na dar. Mi se daru možemo samo radovati i izraziti zahvalnost. Bog čovjeka dariva sa razumom i slobodom, a čovjek danas Boga prezire više nego ikad. Bog nam je dao i dar kajanja. Kad nešto pogriješimo ili krivim putem idemo, Bog nam daje priliku da se pomirimo i povratimo na pravi put», rekao je vlč. Krpeljević.

Vlč. Pavle nas je ukratko upoznao sa svojom drugom knjigom i o svojim iskustvima. Aktivno je počeo pisati 2000.god. nakon svoga svećeničkog ređenja, kao kapelan u Novskoj. Dnevne novine Vjesnik imao je rubriku – stajališta, koja je bila otvorena za različita mišljenja i tako je to zapravo počelo.

«Ja sam u stajalištima objavljivao svoje članke i svoja mišljenja koja sam bazirao na evanđelju i na općenito katoličkom nauku. Bio sam dosta napadan i imao teških polemika. Proživiljavao sam jako teške trenutke, ali u mojoživot ušla je jedna osoba koja mi je puno pomogla i na osobnoj i na društvenoj razini, a to je gospodin Zoran Vukman, bivši novinar Slobodne Dalmacije. On je prepoznao u meni kako on kaže, budućeg mladog i perspektivnog katoličkog publicista i predložio mi je da pišem i dalje, ali mi je otvorio vrata i za tjednike «Hrvatsko slovo» i «Fokus». Ova knjiga je jedna vrsta moje autobiografije. Ova knjiga je odraz osobne borbe. Vrhunac tog mog kolapsa dogodio se 2006.god. kada sam pokušao samoubojstvo. I da nije bilo konkretnog Božjeg zahvata u mojoživot, ja danas ne bih bio ovdje. I upravo zbog toga sam zahvalan Bogu što mi je pomogao. I dan danas se znam pitati – Bože zašto si me izabrao? I mnogi proroci u trenutku slabosti rekli su: «Bože, uzmi mojoživot jer nisam bolji od otaca svojih»(Ilija), «Čovjek sam nečistih usana»(Izajja), «Proklet bio dan kada su mome oču javili, rodio ti se sin muškić»(Jeremija), «Nisam dostojan zvati se čovjekom, jer sam progonio Crkvu Božiju»(Pavao).

Kroz ovu knjigu znao sam reći Bogu: Zašto si mene pozvao? Temperamentan sam, volim se potući, psujem, slab sam na ženske, svadljiv sam, bezobrazan.... a u srcu osjetim da mi Bog kaže: Želim baš tebe! A ja sam rekao: Bože, kad si me izabrao, onda me trpi.

I zato ću reći o mom slučaju. Sve je dar, nezasluženi Božji dar. Isto tako je svećeništvo nezasluženi Božji dar. Lako je postati svećenik, ali je teško ostati svećenik. Pozivam Vas da se molite za svećenike jer svećenici danas proživiljavaju tešku krizu i duhovnu i psihičku i mentalnu i osobnu i egzistencijalnu».

Pripremio: Vlado Bošnjaković

Obljetnica stradanja hrvatskih branitelja na Papuku

Požeško - slavonska Koordinacija udruga proisteklih iz Domovinskog rata obilježila je 17. obljetnicu pogibije hrvatskih branitelja polaganjem vijenaca kod Spomenika hrvatskim braniteljima na Papuku. Skupu su se odazvali roditelji i rodbina, udruge, županijske i gradske institucije, vojska, policija, Park prirode Papuk, udruga Veličanka i domaćin Općina Velika, a nazočnima se obratio velečasni Mario Sanić, župnik iz Velike.

Za ovu prigodu je općina Velika u suradnji s Javnom ustanovom Park prirode Papuk i tvrtkom Hrvatske šume uredila prostor oko spomen obilježja gdje je posađeno i jedanaest zlatnih tisa u spomen na poginule branitelje.

Nakon polaganja vijenaca išlo se u prostorije Općine Velika gdje je bio pripremljen domjenak, tu je gospodin Matijević kao domaćin pozdravio goste.

Da bi se nakon domjenaka otišlo u Radovance, zapalilo svijeće i pomolilo kod spomen ploče koja je postavljena na školi u spomen na Ivicu Zlomislčića

Na dan, 2. prosinca 1991. godine, na putu prema toj vojnoj bazi iz zasjede je ubijeno i mučki masakrirano jedanaest hrvatskih branitelja, a to su:

Prezime i ime: **Zlomislić Ivica**

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Vužić Tomislav - Mohenski**

Datum rođenja: 16.04.1971. u Zagrebu

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Tomašević Vinko**

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Koutni Jozo**

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Nikić Tade**

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Peći Branko**

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Pišmiš Damir**

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Pranjković Tomislav**

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Perić Tomo**

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Dragić Davor**

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

Prezime i ime: **Tule Andelko**

Datum rođenja: 12.05.1970. u Tuzli

Postrojba: 123. Požeška brigada

Mjesto pogibije: Papuk

Datum pogibije: 02.12.1991. godine

VELIČKI VINOGRADI

Ova je godina bila jedna od najtežih za «zdravstveno stanje» vinograda. Bilo je dosta kiša koje su pogodovale različitim bolestima. Umijeće je sačuvati vinograd u uvjetima kada često pada kiša. Vinogradari su imali problema s peronosporom, bolesti vinove loze koja nastaje u klimatskim uvjetima u kojima dominira kiša, koja se zadržava na listovima i lozi. Poslije kiša vinograđe je napao botritis, poznatije kao siva pljesan ili trulež vinove loze. Bilo je i pepelnice zbog čega je oštećeno grožđe. Unatoč tome, prinosi su ove godine više nego dobri, kako za grožđe tako i za ostale poljoprivredne kulture.

Velički vinogradi nalaze se na brdu Šage. Od grožđa tu su zastupljene sorte: graševina, muškat ortonel, rajnski rizling, cabernet sauvignon, sirah, merlot i pinot crni. Površina im je oko 10 hektara, a brigu o njima vode osobe koje se već dugi niz godina bave vinogradarstvom. Šimun Čorak i Vlado Baričevac iz Trenkova i tri Perića iz Velike, Josip, Slavko i Jozo. Uglavnom svi osim Slavka Perića grožđe isporučuju Kombinatu Kutjevo, dok se Slavko bavi vinarstvom i podrumarstvom.

Šimun Čorak posjeduje 2,5 hektara, a od sorti ima graševinu i rajnski rizling. Vinograd je podignut 1989. god.

Vlado Baričevac posjeduje oko 2 hektara, sve je graševina. Vinograd je podignut 1989. god.

Josip Perić posjeduje 1,5 hektar, a od sorti ima graševinu i muškat ortonel. Vinograd je podignut 2006. god.

Slavko Perić posjeduje 2 hektara, a od sorti ima graševinu, sirah, merlot i cabernet sauvignon. Vinograd je podignut 2004. god.

Jozo Perić posjeduje 1.5 hektar , a od sorti ima graševinu i pinot crni. Vinograd je podignut 1989.god.

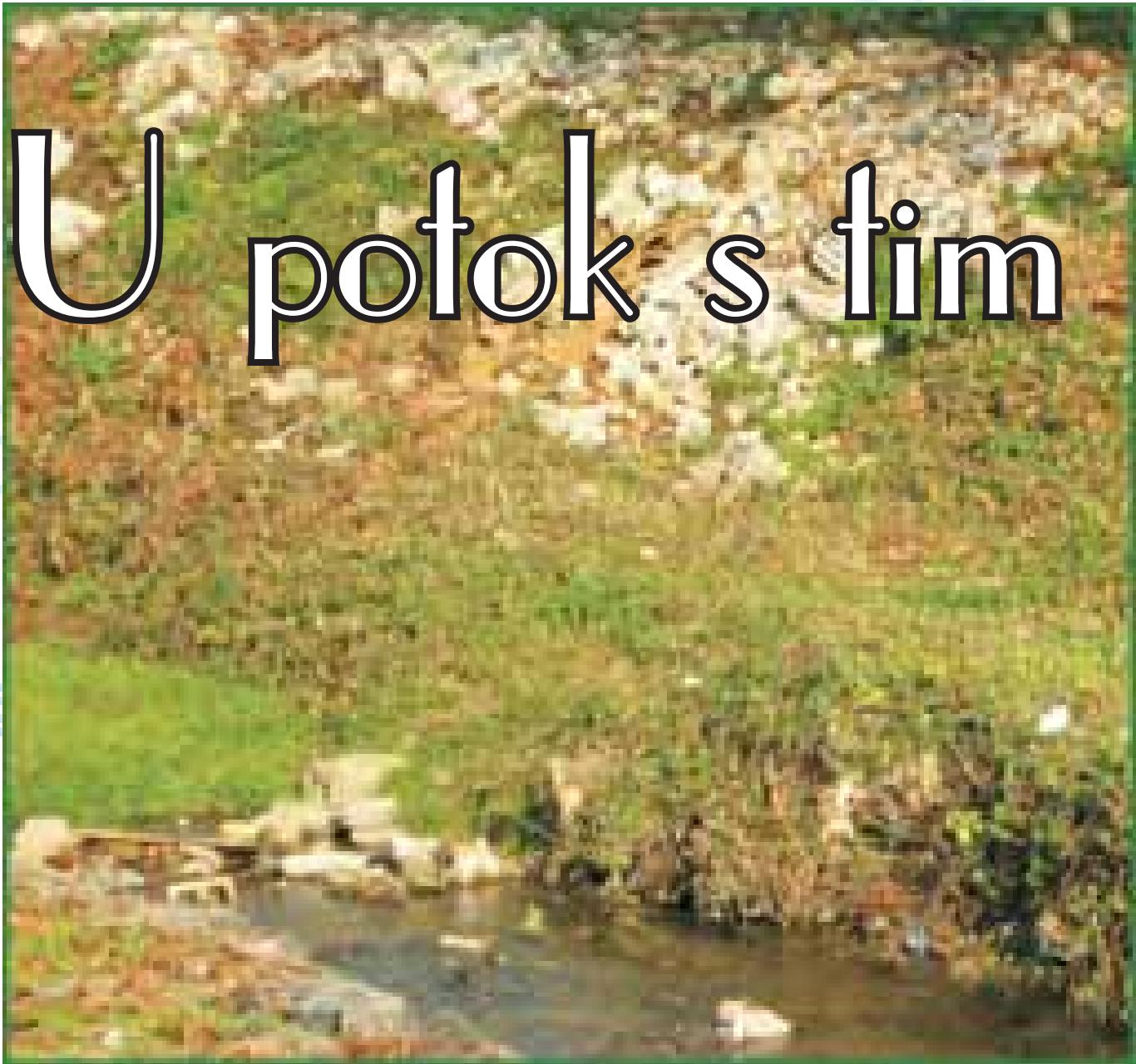
U vinogradima je sagrađeno nekoliko lijepo uređenih objekata odakle puca lijep pogled na Veliku i cijelu kotlinu. U njima bude posebno veselo na Vincelovo kada bude blagoslov vinograda i vinogradara.

Prije dvije godine, 2. listopada 2006.god. velički vinogradari podigli su usred vinograda Križ visok 4 m tako da se vidi izdaleka. Križ je blagoslovio tadašnji velički župnik Josip Klarić. «Neka ovaj Križ čuva svakoga tko dolazi na ovo brdo i sve vinograde i vinogradare», rekao je na kraju župnik Klarić.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

U potok s tim

Nedavno, šetajući ulicom prošao sam kraj jednog mladog oca koji se igrao sa svojim sinčićem. Čuo sam kako je svom nestašnom dječaku onaku u igri dobacio :»E sad ču te baciti u potok!» U prvi tren mi je to zvučalo simpatično i šaljivo pa napislijetu i sam to ponekad kažem svojoj kćerkici...e tu sam se zamislio. Niti ja niti on nismo jedini koji koriste taj izraz, on se toliko ustalio u našem govoru da je postao sinonimom za odbacivanje nečeg što nije dobro. Šta god ne valja: «U potok s tim!» Okrenem se prema potoku i vidim da je to i uistinu tako. Potok pun odbačenih stvari, kojima nikako tu ne bi trebalo biti mjesto. Doduše nema male djece ali zato ima građevinskog materijala da bi se mogla sazidati omanja zgrada, nađe se tu

i najmještaja za namjestiti istu. Plastičnom bi se ambalažom, da se sakupi, mogao dobro pokrpati kućni proračun. Bijele tehnike, lonaca, bicikala i da ne nabrajam, svega.

Zbog čega je u našem potoku toliko otpada? Čovjek stekne utisak da mnogi ne plaćaju komunalnu naknadu. Jer kako objasniti da netko plaća redovito nekom za posao koji napislijetu sam odradi i još k tome riskira kaznu. Dobro sad sam malo pretjerao, bar što se kazne tiče, to se teško može dogoditi. Da je tomu tako potvrđuje i današnji izgled potoka. Pojavi se tu u tamo nekakav tobоžnji inspektor zaprijeti teatralno prstom, malo se izgalami pa pozuri u ured da si uz redovnu satnicu priupiše i terenski rad u otežanim uvjetima.

A potok teče dalje, već godinama šutke spire naš nemar i oprašta. Oprašta da! Još uvijek riba pliva u tom potoku, baci se žaba i izmigolji zmija. Još uvijek nije kasno da se bez većih posljedica osvjestimo i pokažemo potoku poštovanje koje i zaslužuje. Veličani su mu i tekako dužni. Namljeo su se on brašna naših djedova i baka. Koliko je samo njihove stoke napojio i koliko se košulja u njemu opralo. Često se i ribom i rakom iz njega osladilo.

Uostalom da nije njega možda ni Velike ne bi bilo. Namjerno ne imenujem potok jer želim da se ovaj tekst odnosi na sve naše potoke. «Sve

naše potoke»- Tako malo ljudi na ovome svijetu može izgovoriti ovakvu rečenicu.

Unatoč tomu što je naš planet bogat vodom i što razvoj suvremene tehnologije proširuje mogućnosti iskorištavanja vodnih resursa, lako dostupne, prirodno slatke, još manje pitke vode na Zemlji razmjerno je malo. Od sveukupne vode na Zemlji 96,5 % čini more, a sva ostala voda (na kopnu) 3,5 %. Budući je oko 1 % vode na kopnu slano, ostaje samo 2,5 % slatke vode, no ni ona nije sva lako dostupna za uporabu. U ledenim

pokrovima polarnih krajeva, ledenjacima i u tlu zamrznuto je 69,5 % slatke vode. Dalnjih oko 29 % nalazi se u podzemlju, kao vlaga u tlu i u tekućem stanju u vodonosnicima, izrazito neravnomjerno raspoređena. Svega oko 1 % slatke vode na Zemlji (0,007 % od sveukupne vode) je raspoloživo izravno za potrebe čovječanstva.

Prema ovome naš je potok pravo bogatstvo! Pa odnosimo se onda tako prema njemu!

[boco]

TURISTIČKA ZAJEDNICA OPĆINE VELIKA OTVARA TURISTIČKI URED

Turistička zajednica Općine Velika dobila je finansijska sredstva za projekat od RH Ministarstva regionalnog razvoja šumarstva i vodnog gospodarstva i namjerava dio sredstava plasirati za savjetničke usluge. Usluge uključuju voditelja Turističke poslovnice i administratora Turističke poslovnice. Osnovni podaci o projektu:

- Socijalna uključenost ranjivih skupina općine Velika u kulturno-turističke aktivnosti
- Doprinijeti ekonomskoj revitalizaciji i socijalnoj uključenosti ranjivih skupina općine Velika kroz razvoj turizma i kulturnih aktivnosti
- Bolja socijalna uključenost i jačanje socijalne kohezije kroz aktivno sudjelovanje pojedinaca i organizacija (udruga , institucija, grupa građana-nezaposlenih, prognanih, mladi...)
- Povećanje samo-zapošljivosti lokalnog stanovništva (mladih, dugoročno nezaposlenih, prognanih, mladih poduzetnika i žena)
- Proširenje i poboljšanje postojeće turističke ponude, kulturnih aktivnosti i promocije općine , te bolja povezanost s turističkom potražnjom
- Povećana potrošnju domaćih proizvoda proizvedenih od strane obiteljskih poljoprivrednih gospodarstava (u nastavku OPG)

Očekivani rezultati ovoga projekta su :

- Povećan broj različitih turističkih i kulturnih aktivnosti u Općini Velika
- Smanjena nezaposlenost na području Općine Velika
- Povećan broj posjeta i noćenja u Općini Velika
- Povećana prodaja i potrošnja domaće hrane iz obiteljskih poljoprivrednih gospodarstava
- Povećanje, broja informacija kao i znanja i vještina pojedinaca, institucija i udruga za pripremu i provedbu različitih projekata

Turistička zajednica krenula je s rekonstrukcijom (obnavljanjem) starog mлина, za koji je bio pisan projekat, koje je odobrilo Ministarstvo Turizma i dobiveno je 40. 000 kuna. Mlin bi se trebao postaviti u funkciju kakav je nekad bio, kaže predsjednik TZ – Velika Stanko Raguž.

(ROBI)

PP PAPUK

Predsjednica saborskog odbora za zaštitu okoliša Marijana Petir posjetila je PP Papuk kako bi osobno čestitala ravnatelju i njegovim suradnicima na velikom trudu koji su uložili kako bi PP Papuk postao prvi geopark u Hrvatskoj. Nakon obilaska terena, Petir je bila zadovoljna mjerama koje djelatnici Parka provode kako bi se stanje zaštite prirode poboljšalo te kako bi se i lokalno stanovništvo uključilo intenzivnije u sve aktivnosti jer oni su pravi čuvari prostora. Zastupnica Petir zamolila je upravu Parka da svoje iskustvo vezano uz proceduru proglašenja geopraka podjele s djelatnima JU za ZP Sisačko-moslavačke županije koji su počeli provoditi pripreme da se Moslavačka gora, inače prvi reonalni park u Hrvatskoj, zbog posebnosti svojih stijena proglaši geoparkom. "Hrvatska je mala zemlja sa relativno dobro očuvani okolišem, mali smo zagađivač u lokalnom i regionalnom smislu i svoje prirodne resurse trebamo isoristiti kao potencijal za

razvij ekoturizma i ekopoljoprivrede za što nema boljih područja od zaštićenih područja u koja se ubraja i Park prirode Papuk. Svako novo otvoreno radno mjesto u poljoprivredi otara još dodatno dva radna mjesta, stoga je i ova finansijska kriza šansa za Hrvatsku da konačno hrvatski poljoprivredni proizvod doije svoje mjesto na tržištu, posebno u turizmu", rekla je Petir.

Listopad međunarodni dan starijih osoba

I ove godine u Domu za starije i nemoćne osobe u Velikoj obilježen je Međunarodni dan starijih osoba. Korisnici i djelatnici doma pripremili su prigodan program te su Svetom Misom, pjesmom, plesom i dobrom zakuskom obilježili taj dan.

Svečano Misno slavlje predvodio je generalni vikar Požeške biskupije, a donedavno velički župnik, Josip Klarić u koncelebraciji s veličkim župnikom Mariom Sanićem i đakonom. Generalni vikar Klarić u svojoj je propovijedi istaknuo kako je Gospodin naučavao narod. « Onaj koji je malen, njega Gospodin podiže. Onaj tko se pravi visok i velik, njega Gospodin ponizuje. Ono što je u očima ljudi veliko, ne mora značiti da je veliko i u očima Božjim. Ono što je u očima ljudi maleno, ne mora značiti da je maleno i u očima Božjim. Dragi djelatnici doma, svi ste vi u službi Božjoj počevši od vašeg župnika, ravnatelja do vas djelatnika. Čestitam vam ovaj dan zato što strpljivo i s radošću nosite svoj križ. Sjetimo se svaki put kad taj križ nosimo, nosimo ga zajedno s Gospodinom. Križ je naš smisao, Križ je naš cilj, naš put. Dakle, uskrsnuće je Onaj koji je išao na križ i pobijedio smrt. To otajstvo ljubavi svjedoče nam mnogi svjedoci, tako i sv. Terezija mala čiji blagdan danas slavimo. Mi se smrti ne bojimo zato što znamo da je naš život otkupljen, jer znamo da svaki trenutak života ima svoj smisao. Svatko tko nosi svoj križ s radošću, pomaže Isusu nositi križ kao što je Šimun Cirenac pomogao Isusu nositi križ. Isusu pomoći nositi križ znači i umirati zajedno s Njim i uskrsnuti zajedno s Njim.»

Na kraju Misnog slavlja sve prisutne je pozdravio u ime Upravnog vijeća dr. Marijan Cesarik zaželjevši korisnicima puno ugodnih trenutaka i dug život u Velikoj. « Mi kao društvo dužni smo sve vas štititi u svim vašim potrebama i dati sve od sebe da vam pomognemo, a danas smo to i dokazali.» Zahvalio se

Dan starijih osoba

ravnatelju Stipi Zeleniki koji izuzetno mnogo pokazuje skrbi starijim i nemoćnim osobama u domu, te je naglasio da je ovaj dom jedan od najboljih u Hrvatskoj.

Nakon toga korisnike doma prigodnim programom pozdravili su učenici O.Š. « I.G.Kovačić» iz Velike, te požeški srednjoškolci sa predstavom «Samuelov poziv.» Korisnica doma Ljubica Kerkelj goste je pozdravila

sa pjesmom «Dobro došli mili gosti». Vezilje i pletilje korisnici doma, okupljenima su pokazali što su sve radili u svojim mladim danima i otpjevali pjesmu «Čoban tjera ovčice». Marija Plahut (88 god.) napisala je i pročitala pjesmu «Doletilo jato golubova», a Reza Ziher «Oj Požego, željo moja»

Za kraj je ostao taraban. Lijepo je bilo vidjeti kako zajedno plešu i stari i mladi. Za sve sudionike bilo je pripremljeno jelo s roštilja koje je bilo mirisno i slasno, a da to bude tako pobrinuli su se domaći kuvari Ticl Zvonko i Pastuović Ivan. Da sve bude bezprijekorno i oko uređenja, zaslужni su radni terapeut Dragica Dvoraček i dipl.soc. radnik Mirjana Novak.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

HERCEGOVINA U SRCU

ALADINIĆI 31.10 – 2.11.2008.

Prvi dan

Već tradicionalno, petu godinu za redom KUD Ivan Gooran Kovačić sudjeluje na smotri folklora kod svojih prijatelja KUD Dubrave – Aladinići, tako su se i ovaj put s radošću odazvali na poziv domaćina i krenuli „točno u podne“ zadnjeg dana listopada, naravno, već u startu dobro raspoloženi folklorashi i „prateće osoblje“. Standarno veselje u autobusu ovaj put je poprimilo i jednu novu dimenziju u kojoj nije bilo podjele na „stare“ i „mlade“ već su se svi skupa zajedno družili pa je zato i starijih bilo na zadnjim sjedalima, a mlađih na prednjim. Inače, poprilično dug put je prolazio munjevitom brzinom, nismo se ni okrenuli, a naša karavana je već stigla na svoje odredište gdje su nas dočekali isto tako veseli i iznimno gostoljubljivi domaćini. Večera, druženje, raspored po kućama i u krpe, strogo naređenje s vrha jer sutra je nastup, a poslije nastupa, „udri brigu na veselje“.

Drugi dan

Sviježi i orni, u, zakazano vrijeme na zbornom mjestu pripremili smo se za svetu misu i nastup, pojedinci popili „jednu s nogu“ i bećarcem uveseljavali okupljeno mnoštvo sve do pozornice na kojoj smo odlično prezentirali bogatstvo nošnji, plesa, pjesme i svirke iz našeg kraja. Uz naše društvo, nastupilo je i 12 društava iz BiH i RH i stvarno se moglo uživati u ljepoti različitih običaja. Kao što nam je obećano,

nakon nastupa opće veselje, druženje i zabava do kasnih sati i vjerujem da će se detalji tog dana još dugo prepričavati međusobno u društvu.

Treći dan

Ono najteže, praćeni laganim mamurlukom krećemo na put kući, domaćini nas ispraćaju i daruju nam gomilu hrane i pića da izdržimo uistnu dug put kući. Kako bi nam put kući bio zanimljiviji svratili smo do glavnog grada BiH, Sarajeva, prošetali se i pojeli čevape na famoznoj Baščaršiji, mnogi od nas sretni jer su po prvi put vidjeli dašak neke druge kulture koja je u našoj neposrednoj blizini, a da toga nismo ni svjesni. Nismo se dali smesti pa smo u sred Sarajeva zajedno s Grofovima zapjevali malo bećarca, pa malo slavonskih, a da se dodvorimo domaćinima i „Ne klepeći nanulama“. I tako, uz red pjesme i zezancije, pa malo drijemanja, došlo je vrijeme

da se i ovaj put rastanemo svak na svoju stranu, svako svojim obavezama i poslu. Ali baterije smo napunili, valjda će nas držati do nekog novog putovanja i zajedničkog veselja!

www.tz-velika.com

nove web stranice turističke zajednice općine Velika

RESTORAN MALIŠČAK

UGODSTVILJSTVO STARI GLAD
LUKE IMBRIKIMOVICA 9
34130 VELIKA
tel: 034 - 231 - 771
mob: 098 - 734 - 331

www.restoran-maliscak.hr

Izrada web stranica i web dizajn

Optimizacija internetske stranice, najporočljivije cijene
web dizajna koji možete dobiti samo kod nas,
web stranica već od 700,00 kuna

obrt "lipa" mob: 098/256-554

www.lipadizajn.hr | www.lipaweb.hr | www.lipawebdesign.hr

www.lipawebdesign.hr

Sretan je onaj tko malo treba

DRAGO BOSMANIĆ

Kada smo zdravi, sretni, kad imamo sve što nam srce poželi, obično tada ne zapažamo sve oko sebe i ne mislimo na druge: invalide, bolesne, siromašne i nemoćne. Kada to sve imamo, imamo nezasluženi Božji dar koji smo primili od Boga. Sve nam je to dano odozgo premda to nismo zaslужili. Ponekad se pitamo: Zašto to nemaju i drugi, oni kojima je to potrebno. Naravno da i oni imaju dar jer su stvorenici za Život vječni. U bolesnim, siromašnim, invalidnim i nemoćnim osobama prepoznajemo lik Isusa Krista. Jer kao što su oni izloženi patnji, tako je i Krist rođen da kroz patnju i žrtvu iz ljubavi prema nama položi svoj život, a veće ljubavi od te nema. Ljubav nas Kristova obuzima kad nešto postignemo, kad promatramo ljepotu prirode, kad nekome pomognemo, kad se žrtvujemo. Ljubav nas Kristova obuzima kad razveselimo osobu koja je od rođenja invalid, a to je upravo naš Drago.

Drago se rodio 1955.godine. Blizanac je, a brat Stjepan umro je nakon pet i pol mjeseci. Liječio se po bolnicama jer nema koštane srži u kostima. Unatoč tome Drago je sretna i vesela osoba, puna života. Do 1997.god. živio je u Maloj Velikoj sa tetkom. Čuvao je krave i svakodnevno dane je provodio na boćalištu. Taj sport i danas voli pa ga možemo svakodnevno vidjeti kako sjedi na klupi kod «Čića Mate» i čeka da netko najde pa da baci koju partiju. Drago nije išao u školu i ne zna čitati ali zna sve igrače Dinama za kojeg navija još od malih nogu.

Vrijeme je Došašća, vrijeme je odricanja, žrtvovanja i darivanja. Sjetimo se najsilnijih, nemoćnih, bolesnih i

invalidnih osoba. One su tu, u blizini, ali ih ne primjećujemo. Zapitajmo se da možda previše vremena gubimo za životne radosti i žaleći se na sve i sva. Mislimo više na druge i pomognimo drugima i bit ćemo mnogo sretniji.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

UDRUGA VELIČANKA

UDRUGA VELIČANKA MOLI SVE SUGRAĐANE KOJI IMAJU
NA TAVANIMA ILI LADICAMA STARIH FOTOGRAFI JA ILI
RAZGLEDNICA DA NAM POKLONE ILI PRODAJU ILI POSUDE DA
SKENIRAMO, POTREBNO NAM JE ZA IZLOŽBU.
SVE INFORMACIJE 098-256-554 ILI ALENSOLIC@GMAIL.COM

Predstavljanje biste izložba slika i crteža

Mladi umjetnik Robert Radman imao je izložbu u Gradskom podrumu 21, 22 i 23 studenog, gdje je na otvaranju bilo jako dobro medijski popraćeno. Inače naš sugrađanin rođen 26. 01. 1988. god. (Jesenice, r. Slovenija), od malena kreće u potragu za svojim umjetničkim ciljem kako bi na kraju postao samostalan umjetnik svoga vremena. Robert je trenutačno student umjetničke akademije u Osijeku. Tokom njegovih dvadeset godina krenuo je putem umjetnosti kojim je napravio velike napretke a i ostvarenja. Danas se bavi i drugim granama umjetnosti kao što je kiparstvo, grafika, slikanje na zidu. U zadnjih pet godina kreće i serija njegovih samostalnih izložbi, do sada ih je imao četiri, tri u Velikoj a jednu u Kranjskoj Gori u Sloveniji, te je time dobio brojne ljude koji poštaju i cijene njegovu umjetnost. On danas uglavnom eksperimentira sa nadrealističkim svijetom umjetnosti, ono što mu snovi i mašta prikazuju to isto prenosi na papir, te prezentira u izložbama. Osim umjetnosti veliki mu je hobi i glazba, treću godinu aktivno svira bubanj u bendu Vrane iz Požege.

(ROBI)

KOLIN

Najprije gazda kuće unaprijed odredi dan klanja svinja. To je obično bilo u mjesecu prosincu kad bude hladnije vrijeme da se meso ne pokvari. Zvali su se rodbina, prijatelji, komšije i kumovi. Nekoliko dana prije, priprema se sav potreban alat i pribor kako bi sve bilo spremno za taj dan. Rano ujutro na sam dan klanja kuha se rakija, kava, čaj i vino kako bi se mesari dobro zagrijali. Ako bude jako hladno kuha se po nekoliko puta na dan. Doručak je kad je meso u polovicama, a obično bude od prženih crnih đigerica. Ručak je kad se pripremi meso za kobasice. Crijeva u Velikoj nije bio problem oprati jer kraj svake kuće prolazi potok, a oni koji su bliže bazenima išli su u Toplice prati jer je тамо voda toplija. Pravile su se kobasice, krvavice, kulenovi i švargli, topila mast, a poslije bi ljudi išli blago namiriti i vraćali se na večeru. Za večeru zna se: juha, kuhano, sarma i pečeno uz nezaobilazne krofne. Obično kad prođe sarma, nastupila je pjesma i tako sve do kasnih sati, a ujutro ako je netko zaboravio kakav alat, stigao bi i na doručak. Kad je večera pristigne i poneki ražanj. On obično bude od krošnje drveta tako da ga gazda može što bolje okititi. Ražanj se čita pred svima, a

piše o njima pa evo jednoga.

Dobro veče želim svima koliko vas ovdje ima. Velikima i malima i starima i mladima. Ja sam čuo da ste danas klali, žao mi je što me niste zvali. Zato sam vam napisao pismo kad zajedno na večeri nismo. Ja bih htio pisati o svima ali ne znam koliko vas ima. Ko je tu a o njemu ne piše, nek popije jednu čašu više. Da spomenem gazdu kao prvo, gazdarica nek pripravi drvo. Jer kad čuje što je svega bilo, znam da joj neće biti milo. Jednog dana, a bio to petak ali ipak baš nikakav svetak. Preže Jozo konje i žuri u polje da obavi on poslove svoje. Toliko se njemu žurilo da ja kuruzovinu na rampi izvrnuo. Istog dana pođe u Madare i otvara on sobne ormare. Vadi pare i misno odijelo, usput kolje jedno prase cijelo. A Sofija kruh je pekla i ovako mužu rekla. Idi Jozo sretna puta i nemoj da budem ljuta. I ponesi još rakije neka tvoje društvo pije. Jozo uze litru dvije, zborni mjesto pred domom je, tamo dvoja kola stoje. Polazak je u četiri sata, zatvorite dobro vrata. Kad su došli na granicu, Jozo vadi pečenicu. Pijte dečki vi rakije, a dat ću vam i lepinje. Harkanj gradić i toplice, smjestiše se usred sobice. Jutro svanu Jozo skače, diž se dragi imanjače. Diž se ime

Jozo viće, evo kopun kukuriče. Ajmo hranit konje naše i poteže on iz flaše. U Budimpešti legli su u kasni sahat, Srećku biješe krevet kratak. U duži se Srećko svali, kraći Jozu on podvali. Jutro rano Jozo skače i oblači Srećkove hlače. Narastoše one preko noći, kako li će jadan kući doći. Široke su, a i malo duže, što da radim moj premili druže. Šta da radim nedilje vam svete, pod jastukom pronađoh salvete. Jozo kuka, joj kakva li buka. Neka našeg vođu ne

sve poslove napravi bez muke. Čini mi se da se zove Nemet, rado liježe s tuđima u krevet. Sigurno je tu i Drago, ne bi ga ni vrag izvago. U lov idem Julki kaže, ona već zna da je laže. Tu se hvali sa toliko slasti, da je glavni on topitelj masti. Kad u kotlić on izlije mljekو, sva mast leti iz kotlića prijeko. Mora biti tu i Marko, cure ga vole, sunce li mu žarko. Kad pogleda on onako mrko, koga ne zna, od straha bi crko. On vam pozna suknje i

JE U VELIKOJ

odvedu, salvete su tu i sve je u redu. Jadan Jozo, galami, i na Srećka svoj bijes izvali. Cijelim putem nema mira, jer ne kupi nigdje sira. A Sofija sira voli pa ga zato duša боли. Da bol duše on ublaži, pet litara vina traži. Bosmanić mu vino popi pa se njegov sir otopi. Svakoga je on za ruku hvato i vikao «Ja Jugoslavo, a ja i Hrvato». Pjesmu pjeva izvor Veličanki, meso dade jednoj ličanki. To je bilo baš na Balatonu i zapjeva staru pjesmu onu: Oj ličanko ljubi te slavonac, za forintu i ekspres lonac. Čujte sada još i zgodu ovu- Varaždinsko groblje u Đakovu. Auto stao ispred zgrade male al ne vidi Jozo tornja katedrale. Kad su stigli u to selo naše, razbiše se sve Jozine flaše. Ponoć već je i tišina vlada, pade Jozo ko bukova klada. Otvorila Sofa prozor mali, gleda Jozu kak se izvali. O gazdi bi sada bilo dosta, neka traži od žene oprosta. A did Iva sa svojim nerastom, zavalj se on pod debelim hrastom. Usnuo je da mu loše nije, dobio je pola litre rakije. A kad se je jadan probudio, jako se je uzbudio. Ni rakije, ni nerasta, nema u blizini debelog hrasta. Misli Ivo gdje bi mogu biti, da ga neće ti lovci ubiti. Zaista ga ti lovci ubiše, sad Ivo nerasta nema više. Majstor jedan ima zlatne ruke,

košulje, ak ne pozna odmah on boluje. Dok je svoje poslove radio, s tuđim snašama se sladio. Sad je u njeg glava sijeda, spopala ga seksualna bijeda. Pođe Marko da popije kavu al nađe na zaključanu bravu. Psuje Marko firmu direktora što on kavu kući piti mora. Sad siroče kavu doma kuha, trgovini ide radi kruha. Kupi kruha, cigara i ode, nema više za njeg razonode. Onaj što je fijakere voz, taj se zove Filipčević Jozo. O njem znam puno zgodnih stvari, ne spominjem jer je fakin stari. Neka sam vam o tom kaže, reći će vam ako štogod slaže. Pred penziju on je čuvar bio i mnoge je kože ogulio. Gulio je janjce, pa i ovce peko, svakoj gospoj lijepu riječ je reko. Svatovi su bili kod Perića i o tome ima jedna priča. Lego Jozo i njegova Kata, kad ujutro lupa on izvana na vrata. Još nam osta Mirko u njega baš ne bih dirko. Dugo njega nije bilo kod kuće, neka kaže jel mu bilo vruće. Mislim da je dosta bilo, komu drago komu milo. Oprostite vi ostali što na spisak niste stali, o vama ćemo drugi puta, nek vam žena bude ljuta. Želim sreću svima vama, laku noć, na šinobus moram poć.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

HKUD 'HRVOJE VUKČIĆ H

**Zbog postojanja dobre suradnje kotorvarošana iz Požege sa rođbinom i prijateljima iz Kotor-Varoša koji žive u Švicarskoj organizirano je putovanje članova HKUD-a i Udruge 28.studenog ove godine.
Za vrijeme hodočašća u Plitsku na sv. Iliju ove godine grupa naših prijatelja , koja živi i radi u Švicarskoj, izrazila je želju za boljom suradnjom i povezanošću sa našom Udrugom u požeškom kraju.**

U razgovoru sa gđin. Matom Ivić, koji je glavni inicijator spomenutog putovanja, pokrenuta je ideja za skori susret i zajedničko druženje na jednoj od njihovih svečanosti.

Ideja je prihvaćena u nevjericu da bi mogla biti tako brzo i realizirana.

Međutim, nedugo zatim uslijedio je i poziv na svečanost Nikolinjske zabave u Marbachu, nedaleko od St.Galena.

Uz mnogobrojne telefonske pozive i trud od strane kotorvarošna u Švicarskoj i u Požegi došlo je do konačnog dogovora.

Dogovoren susret je iziskivao finansijski trošak od cca 20000 kn koji je sufinancirala Katolička misija iz St.Galena (polovica troškova) te drugi dio su pomogli naši (prijatelji) sponzori iz Velike i drugih mjesta.

Ovom prilikom se zahvaljujemo svima koji su na bilo koji način doprinijeli da se put i realizira.

Dan polaska za Švicarsku obilježio je neizmjernu sreću svih putnika sa željom za što

skorijim susretom sa ljudima u dijaspori.

Taj dan padala je ledena kiša koja ni najmanje nije utjecala na raspoloženje i atmosferu u autobusu.

Putovali smo cijelu noć uz pjesme, dobru šljivovicu i vino kojega je bilo u izobilju dok su domaćice pripremile 'mezu' za put.

Naš vodič izabrao je put kroz Italiju, a zbog vremena putovanje je bilo malo otežano ali niti u jednom trenutku upitno.

Slobodni smo spomenuti da su vozači kao i vodič puta vrlo dobro odradili svoj posao i samim odabirom puta pružili nam mogućnost vidjeti sjever Italije koji odiše ljepotom i pravim bogatstvom toga kraja.

Prilikom dolaska na Švicarsku granicu vrlo ljubazno su nas dočekali carinici koji su na naš potvrđan odgovor da smo Hrvati samo odmahnuli rukom i bez pregleda dokumenata poželjeli nam sretan put.

Put nas je vodio dalje prema St.Galenu gdje smo ostali zadržani Švicarskim Alpama. Moderne

RVATINIĆ' U ŠVICARSKOJ

ceste odraz su vrhunskih graditelja koje smjelo krvudaju tunelima i visinama dajući poseban čar oku.

Nakon što smo napustili Alpe spustili smo se u nizine gdje se prostire mali grad Baldag.

Tamo su nas s nestreljenjem čekali naši domaćini ispred sportske dvorane.

Uslijedili su pozdravi, zagrljaji i suze radosnice zbog ispunjenja želje i realiziranog putovanja.

Nakon puta dugog 1150 km otišli smo na ručak kod naših domaćina.

Vec u 18 h imali smo svečano misno slavlje u crkvi u Marbachu koje je predvodio fra Mićo Piljuh ,domaći župnik i voditelj Katoličke misije St.Galen koja postoji i radi punih 35 godina.

Zajednica odiše skladom i dobrom suradnjom vjernika i župnika što se moglo vidjeti kroz dobro uvježbane ministrante, dječji zbor te sam odaziv vjernika kojih je bilo oko 300 -400.

Nakon pozdrava i riječi dobrodošlice uslijedio je iznimno dobar program kojim smo ostali zadivljeni.

Poslije misnog slavlja uputili smo se u sportsku dvoranu gdje je slijedilo druženje i zabava.

U dvoranu je došao velik broj Hrvata iz Švicarske, Ausrije i Njemačke čak i do udaljenosti 300-400 km.

Gosti su bili iznimno zadovoljni nastupom našega KUD-a,mnogi su pjevali pjesme paralelno sa nama a bilo je i suza radosnica zbog sjećanja na naš rodni kraj.

Nastup je bio podijeljen na 2 dijela a svaki od njih je trajao cca 30 min.

Slavlje je trajalo do jutarnjih sati a nakon vidnog umora otišli smo u obiteljske domove prespavati.

Nakon što smo se odmorili i doručkovali uslijedio je dogovoren polazak za Hrvatsku u 11 h .

Ispraćeni smo od domaćina sa poklonima, zahvalnošću i nadom za što skorijim viđenjem.

Naravno,uzvratili smo poziv na naše sijelo koje bi se trebalo održati 28.prosinca u Velikoj.

Pri povratku kući vođa puta odabrao je drugi pravac kroz Njemaču i Austriju.

Bilo je lijepo vidjeti Njemačku ravnicu i njihovu bogatu arhitekturu.

Atmosfera u autobusu je bila vrlo ugodna uz pjesmu i šalu.

Ovom prigodom se želimo zahvaliti našim domaćinima na ljubaznošću a posebno ističemo voditelja Katoličke misije St.Galen fra Miću Piljuh i predsjednika vijeća gđin.-a Matu Ivić kao i svim suradnicima i vjernicima Katoličke misije.

Još jednom zahvaljujemo sponzorima bez kojih ne bismo bili u mogućnosti posjetiti i vidjeti naše drage kotorvarošane u Švicarskoj.

Također, želimo svima čestit Božić i uspješnu Novu 2009. godinu.

Članovi i predsjedništvo HKUD-a 'Hrvoje Vukčić Hrvatinić'

Korisnik Doma za starije i nemoćne osobe u Velikoj

NIKICA PAVLOVIĆ

Dom za starije i nemoćne osobe u Velikoj otvoren je 1968. godine. Danas u njemu boravi 145 osoba, od toga je 70 nepokretnih. Jedan od najmlađih korisnika doma u Velikoj je Nikica Pavlović koji se tu nalazi već 18 godina. Rođen je 06.11.1971. u Velikoj. Iste godine, zbog komplikiranog zdravstvenog stanja roditelji ga odvode u Bolnicu za dječje kronične bolesti u mjesto Gornja Bistra gdje započinje sa liječenjem oštećene lijeve noge. Tu ostaje više godina. Osnovnu školu je pohađao ali je ne završava zbog nesređene situacije u obitelji. Vraća se u obitelj ali u obitelji i dalje ne prestaju problemi pa je bio prisiljen potražiti pomoć od Centra za socijalnu skrb. Oni mu nude smještaj u dom. Od 16.08.1990. Nikica se nalazi u Domu za starije i nemoćne osobe u Velikoj. Tu ga osoblje doma dočekuje kao svog novog člana. Dobiva sobu na «štaglju», pokretnom odjelu. Tu nalazi nadahnuće za nastavak dalnjeg života. Otkriva u sebi da je talentirana osoba, nadarena s Božje strane. Okreće svoju novu stranicu i počinje se baviti crtanjem i pisanjem pjesama. Pronalazi i druge oblike zabave kao npr. vođenje grupne terapijske zajednice, pokazuje veliko zanimanje za čitanje, uglavnom ponovno se osjeća voljenim i potrebnim.

SNAJA

Ja sam snaja iz bogatog kraja
Ne treba mi ni motika, ni svinjac,
ni staja.
Ništa radit ja ne želim,
hej svekrvo, ozbiljno ti velim.
Moja snajo, što bi htjela,
ti bi sjela i gotovo jela.
E ne može, gospodsku ti majku
neću tebe uzeti za snajku.
Ne dam sina u gospodske dvore
makar moro krpati labore
Neću ja u svojoj kući
da me snaja, neradnica muči

ZVIJEZDE

Upirem pogled
k nebu visoko
ispod kojega
zvijezde sjaju.

Tiho ih molim
u mračnoj noći
da mi sigurnost daju.

Tužne su noći moje
to najbolje zvijezde znaju,
one s nebeskih visina
svakog promatraju
i svjedok su moje patnje,
sa mnom suošćeaju.

Nikad napustit me neće,
vječno će da mi sjaju
i do svršetka života
da mi sigurnost daju.

Nikica Pavlović
Pripremio: Vlado Bošnjaković

Ekspedicija na Papuku: Jama 'Suhodolka' najljepša, ali nedostupna

Kad je prije pet godina Jana Bedek, ambiciozna mlada bioginja i speleologinja, sa svojom ekipom stigla na Papuk u istoimenom, najmlađemu hrvatskom parku prirode tek su ustrojili stručne timove i rendžere koji su pokrenuli brojne projekte i akcije zaštite prirodnih fenomena najljepšega slavonskog gorja.

Po pričanju starih stanovnika, na Papuku je bilo poznato tek desetak jama i špilja od kojih su najpoznatije Maksimova špilja na Jankovcu, Antina špilja pokraj Duzluka, Uviraljka i Sokolina kod Gornjih Vrhovaca.

Među najupućenijima u papučke spilje svakako su Vlatko Gribl, istraživač-amater iz Slatine, te GSS-ov rendžer i spasitelj Stjepan Gal koji su na Papučkom gorju do sada otkrili više od 40 neistraženih jama i spilja koje skrivaju vrijedne dokaze života iz prapovijesti. Voditeljica istraživanja, bioospeologinja Jana Bedek u utrobi Papuka proslavila je u utorak i svoj rođendan, a u ekipi istraživača koja svoj život izlaže pogibeljnoj opasnosti bili su: Marko Lukić, Martina Pavlek, Helena Bilandžija,

Predrag Rade, Hrvoje Cvitanović, Roman Ozimec i Aleksandar Fadeljan te studenti Nikolina Raguž i Dajana Hmura.

- Do sada smo detaljno obradili 21 speleološki objekt, a još najmanje deset moramo posjetiti i utvrditi o čemu se radi. Svakako najzanimljiviji i najljepši od svih jest jama Suhodolka na Papuku koju smo istražili do dubine od 101 metra.

To je za kontinent fenomenalno otkriće. Na dubini većoj od 80 metara nalazi se dvorana veličine 10 puta 5 metara sa stropom visokim oko 30 metara. Drugi važan speleološki objekt je špilja Kovačica. Lani smo istražili prvih 85 metara njenih hodnika, a ovih dana još 90 metara, što je, po dužini, nakon Uviraljke, drugi objekt na Papuku, kaže voditeljica istraživanja, biospeologinja Jana Bedek.

Većina ulaza u špilje i jame na Papuku je urušena, a osim Maksimove špilje ni jedna, za sada, nije dostupna posjetiteljima. - Biospeleološka istraživanja podzemnih objekata otkrivaju nove vrijednosti jer ovo područje nikada nije bilo istraživano. Otkrića faune govore o posebnosti i potvrđuju da je ovaj prostor nekad bio dio Karpata, kaže ravnatelj parka dr. sc. Ivica Samardić ističući da će otkrića na Papuku značajno obogatiti hrvatsku znanost.

DOBROVOLJNA VATROGASNOST

Općina Velika ima zakonsku obvezu na svom području za potrebe svojih građana, organizirati učinkovitu vatrogasnu službu. Za obavljanje vatrogasne službe na području Općine Velika, utvrđene su zadaće i područja djelovanja DVD Velika, Trenkovo, Biškupci i Toranj, koja vatrogasnu djelatnost obavljaju kao javnu službu.

DVD Velika je središnje vatrogasno društvo i djeluje na cijelom području Općine. Ostala vatrogasna društva djeluju na području svoga mesta i okolnih naselja.

Zajedno čine Vatrogasni centar općine Velika. Predsjedništvo Vatrogasnog centra odgovorno je općini Velika za funkcioniranje vatrogasne službe a Zapovjedništvo za vatrogasne intervencije.

Učinkovitost vatrogasne službe ovisi o potrebama i finansijskim mogućnostima Općine, a vatrogasna služba mora biti ustrojena po odredbama pravilnika iz Zakona o vatrogastvu.

Ovi pravilnici određuju kako vatrogasci dobrovoljnog vatrogasnog društva moraju biti stručno obučeni, liječnički pregledani i koju vatrogasnu opremu moraju imati.

Stručna obučenost vatrogasaca sva četiri vatrogasna društva udovoljava odredbama pravilnika jer se redovito provodi stručno obučavanje za vatrogasca, vatrogasnog dočasnika i vatrogasnog časnika.

Liječnička uvjerenja o sposobnosti

obavljanja vatrogasne službe morali bi imati svi izvršujući članovi vatrogasnih društava, a ima samo 18 vatrogasaca DVD-a Velika.

Zaštitnu, radnu i svečanu odjeću, te skupnu vatrogasnu opremu po pravilnicima o minimumu vatrogasne opreme, svako od vatrogasnih društava ima djelomično. DVD Velika kao središnjem vatrogasnom društvu, nakon inspekcijskog nadzora, naređeno je da tu vatrogasnu opremu nabavi kroz četiri godine uz ulaganje od oko 60 000 kn godišnje. Prema dinamici opremanja, oprema je nabavljena za dvije godine.

Inspekcijski nadzor izvršen je i kod ostalih vatrogasnih društava. Nije određeno do kada moraju popuniti vatrogasnu opremu.

Sa postojećim vatrogasnim vozilima, zbog sporosti traktorskih cisterni, vatrogasci ne mogu doći i odpočeti gašenje svakog požara u roku od 15 minuta, što je po vatrogasnim stručnjacima presudno za uspješno gašenje i manju štetu od požara.

Zbog toga prijeko je potrebno da se DVD Trenkovo, Toranj i Biškupci opreme manjim navalnim vozilima sa visokotlačnom pumpom. Načelnik općine sa poglavarstvom i općinskim vijećem uvažili su ovu potrebu i u proračunu za ovu godinu omogućili opremanje DVD Trenkovo takovim vatrogasnim vozilom, vrijednim 70 000 kn. Opremanje DVD Toranj predviđeno je u 2009. godini, a DVD Biškupci u 2010. godini.

Ovo opremanje pokazalo je niz poteškoća

NA DRUŠTVA OPĆINE VELIKA

oko vatrogasnih spremišta, jer samo DVD Velika ima prikladno vatrogasno spremište. Ostala vatrogasna društva imaju mala i neprikladna vatrogasna spremišta, dograđena uz seoske domove a DVD Biškupci u privatnoj zgradbi, bez koje će vjerojatno ostati.

Vatrogasna oprema koju već sada posjeduje DVD Trenkovo, a uskoro i DVD Toranj i DVD Biškupci, zahtjeva vatrogasno spremište sa 3 garaže, društvenom prostorijom i sanitarnim čvorom. Najbolje bi bilo da je u vlasništvu vatrogasnog društva a ako nije, korištenje bi trebalo regulirati dugogodišnjim ugovorima.

Ulaganja u vatrogasnu opremu i vatrogasna vozila, te u vatrogasna spremišta, iziskuje velika finansijska sredstva ali povećava požarnu sigurnost naših građana. Vatrogasci će izvršavanjem vatrogasnih zadataka opravdati takova ulaganja.

Kvar na vatrogasnom vozilu DVD Velika popravljen je i vatrogasno vozilo Iveco je u upotrebi. Pokvario se vatrogasni kombi Mazda DVD Trenkovo – napukla glava motora. Troškovi ovih kvarova omeli su otplatu vatrogasnog kombija DVD Velike u cijelosti i ugradnju adaptera za uključivanje sirene DVD Trenkovo iz centra 112 Požega.

Stariji vatrogasci DVD Velika bili su na natjecanju vatrogasaca Hrvatske u Splitu. Donijeli su dobre dojmove iz Splita.

Vatrogasci DVD Velika, u sklopu zeleno-plavog prijateljstva, boravili su u Novom Vinodolskom na koordinaciji i vatrogasnim igrama. Koordinacija je pokazala da ovo prijateljstvo ide u dobrom smjeru, a vatrogasne igre, uz opuštenost vatrogasaca u vinogradima Plavomira, da se velički vatrogasci drže zlatne sredine.

Na završetku ove godine, možemo reći da su vatrogasna društva usmjerena prema napretku i da imaju podršku Općine i podršku sugrađana.

Upućujemo svima srdačne čestitke za Božićne i Novogodišnje blagdane, a posebno vatrogascima i njihovim obiteljima.

P. Matajić – F. Zvekić

AKTIVNOSTI KROZ GODINU MOLITVENE ZAJEDNICE **SV. JURAJ, RADOVANCI**

U razgovoru s voditeljicom molitvene zajednice, gospođom Danicom Legac, zabilježila sam aktivnosti koje su ispunile ovu godinu i rad zajednice u župnim svetkovinama. Gospođa Danica i inače vodi kronologiju zbivanja u kojima molitvena zajednica daje svoj doprinos.

Glavna nakana zajednice sv. Jurja je molitva za očuvanje katoličkih obitelji, s tim da se uz nju dodaju i druge molitve prema potrebama, na primjer, devetnice za bolesne, 24-satno bdijenje u kojem po sat vremena mole 24 žene za neku potrebu. Upravo to bdijenje bilo je uz blagdan Svijećnicu.

U korizmi se zajednica okupljala svakog petka moleći križni put, a organizirano s kolačima i kavom, dočekala je prvi pričesnike i krizmanike, predvođene vlč. Josipom Klarićem u župnom križnom putu jer je 12. postaja bila kapelica sv. Jurja. Vrhunac korizme bilo je bdijenje uz Božji grob, gdje se molila krunica i pročitala hrvatska pučka pjesma Gospin plač. Ubrzo su došle i svibanjske pobožnosti, a kroz sve to vrijeme, marljivo se pripremalo novo ruho za sjenicu na Tijelovo. Hvala svima koji su svojim pohvalama nagradili sav uloženi trud.

Zajednica je 6. srpnja bila na župnom klanjanju pred Presvetim i predvodila molitvu nazvanu Sveti sat. Gosi od Utjehe molila se devetnica, a dan uoči blagdana, mlađi su ponijeli Gospin kip u svečanoj procesiji prema župnoj crkvi. Molitvom i pjesmom ispraćen je mjesec listopad, te je na Dušni dan održana zajednička molitva za drage pokojnike i duše u čistilištu.

U studenom je organizirano hodočašće u Stupnik, župa sv. Ilike, koju vodi naš prijašnji svećenik, Mirko Roginić. Zajednica je sudjelovala na svetoj misi i na zajedničkoj molitvi s njegovom molitvenom zajednicom sv. Klara. Susret je protekao u srdačnom i ugodnom raspoloženju, nakon kojega su se hodočasnici, okrijepljeni njegovim riječima, vratili kući punog srca i duše. U vrijeme došašća izmolit će devetnicu Svetoj Nazaretskoj Obitelji.

Eto, premda je malobrojna i u premalom prostoru, zajednica se trudila na najljepši način slaviti Boga te promicati tradiciju zajedničke molitve i na mlađe naraštaje.

Molitvenoj zajednici želim snagu Duha u njezinom radu i molitvi za sve potrebite i još više molitelja, te njima i cijenjenom čitateljstvu Veličke kronike, čestit Božić i sretnu Novu Godinu!

Marija Iličić

PRIČA IZ ADELAIDA

Priča započinje 1973.god. kad je radovančanin Ante Eldić napustio ovaj prelijepi kraj kako to Ante zna često reći. Najprije je otišao u Njemačku, a poslije za Australiju po nagovoru dvaju stričeva koji su već bili тамо. Premda danas misli da i nije trebalo tako završiti. ali čovjek neke stvari u životu ne može predvidjeti.

«Došao sam u Australiju kad mi je bilo 15 godina. Nije bilo lako. Kao prvo jezik nisam poznavao pa sam morao najprije učiti engleski. Tamo sam pohađao srednju školu i upisao fakultet. Nakon prve godine fakulteta toliko me vukla želja za domovinom da sam se morao vratiti. Živio sam u Zagrebu gdje sam upisao Filozofski fakultet. Dok sam bio u Zagrebu radio sam dvije i pol godine u hotelu Esplande. Roditelji su ostali u Australiji i u međuvremenu mama mi se razboljela pa sam se morao vratiti natrag u Australiju. Nakon nekog vremena ponovno sam se vratio u Njemačku jer Njemačka je ipak bliže domovini tako da sam mogao češće navraćati u Veliku i Radovance. U ljeto 1981. kad sam došao na veličke bazene upoznao sam djevojku, moju sada suprugu. Dopisivali smo se, a sudbina je htjela da se ponovno sretнемo u Njemačkoj, u Frankfurtu. Ona je tamo imala sestru, a ja sestričnu. Ljubav između nas dvoje sve je više jačala pa smo se 1982.god. vjenčali u Velikoj i imali svatove dva dana na način kako je to onda bilo, pod šatorima. Moja supruga je iz Trenkova, a djevojačko ime joj je Jadranka Krunić. Sjećam se da je te godine Dinamo bio prvak u nogometu u bivšoj državi. Nedugo nakon vjenčanja, supruga i ja otišli smo za Australiju gdje smo osnovali obitelj sa dvoje djece. Sretni događali u obitelji dogodili su se kad se rodio sin Kristijan i kćerka Dijana. Učinio sam sve da svojoj djeci usadim ljubav prema domovini. U našoj se kući govori hrvatskim jezikom.»

Ante živi u gradu Adelaidu, to je južna Australija, a grad ima nešto više od milijun stanovnika. U gradu i okolici ima dosta Hrvata, ali od Požeškog kraja nema ih puno. Mjesto je na obali, a poznato je po vinarstvu, ribarstvu i ruderstvu.

«Kad sam došao sa suprugom, godinu i pol dana igrao sam nogomet za Croatiu iz Adelaide kao poluprofesionalac, ali od toga nije se moglo živjeti. Otvorio sam obrt pa sam pekao piliće na ugljenu. To je tada bio veoma unosan posao, tako da mi je tih pet godina koliko sam radio taj posao, to bila odskočna daska. God. 1995. kupujem jedan caffe-bar pa odmah zatim jedan restoran u jednom institutu gdje su studenti i zadovoljan sam s poslovanjem. U zadnje vrijeme bavim se uvozom i izvozom robe pa češće dolazim u Hrvatsku. Ove godine već drugi put i planiram još jednom doći. Bio sam i na Evropskom nogometnim prvenstvu. U gradu Adelaidu i okolici ima dosta Hrvata, a okupljamo se u sportskim i folklornim društvima. Svake se godine u drugom gradu okupljamo na sportskim natjecanjima. Ove godine domaćin je bio grad Sidnej, a nagodinu će to biti grad Pert. Druženje traje četiri dana, počinje četvrtkom, a završava nedjeljom. Moja supruga vodi Hrvatsko kulturno umjetničko društvo HRVATSKI PLETER i planira sa KUD-om doći u Hrvatsku. U Velikoj Gorici

kupili smo originalne hrvatske nošnje koje svaka košta 2500-3000 dolara. U Adelaidu je svijet u malom, a najviše ima Talijana i Grka. Sada sam došao sa prijateljem Brunom, on je australski Talijan. Bruno je već jednom bio u Hrvatskoj, igrali smo nogomet s veteranima Zagreba. Pošto je velika mogućnost ulaganja u Hrvatskoj, a on je veliki investor, nas dvojica došli smo na razgledavanje i po informacije. Planiramo investirati u nekretnine i izgradnju hotela. Hrvatska mu se doista sviđa i zaključio je da Hrvatska ima nešto što drugi nemaju».

Ante Eldić rodio se u Radovancima 1958.god. i upravo je ove godine navršio 50 godina. Prva četiri razreda pohađao je u rodnim Radovancima, a ostala četiri razreda u Velikoj. Bio je ministrant i igrao nogomet za «PAPUK». Dok je igrao za NK Papuk iz Velike još su igrali:M. Pastuović, Ž. Šimonović, V. Mišić, V. Franić, V. Prpić, V. Zec, P. Kopljarić, I. Kopjarević, Đ. Legac, Z. Barun, Z. Čorluka, P. Berić...

God. 1988. započela je izgradnja novog župnog stana u Velikoj. Vlč. Mirko Roginić sjetio se svog bivšeg ministrantha Antu pa mu je poslao pismo moleći ga ako može nešto učiniti za izgradnju novog župnog stana. Ante je odmah priskočio u pomoć prikupljajući potrebna novčana sredstva od Hrvatske zajednice, a i sam je sa dosta svoga novca pomogao.

Ante je poseban i skroman čovjek. Sva društva koja su dolazila iz Domovine, znaju za Antu Eldića. Ante je svakoga dočekao i ugostio. Kod njega u kući bila su i poznata glazbena imena iz Hrvatske i najpoznatiji radijski voditelj Drago Rubala. Na taj način on povezuje Hrvate i gaji ljubav prema rodnom kraju. Razmišljanja australskih hrvata su da se jednoga dana vrate u Domovinu. I naš Ante isto tako razmišlja.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

*Blagoslovjen Božić i
sretna Nova godina*

VINOGRADARSTVO I PODRUMARSTVO
PERIĆ
vl. Slavko Perić
TRG SV. AUGUSTINA 14
VELIKA
TEL: 098-256-835

BUFFET ČIČA MATA

UGOSTITELJSTVO GRBAVAC
Vilima Pintara 1, VELIKA

*Čestit Božić i sretna
Nova godina*

Radno vrijeme:
radnim ranom od 7,00 do 23,00
vikendom od 7,00 do 02,00

PLANINARI

Tijekom jeseni glavna, a skoro i jedina aktivnost našeg društva bila je gradnja novog skloništa na Mališćaku. Gradnja je počela krajem kolovoza, pa se žurilo da se sklonište stavi pod krov prije zime. Radilo se svaki vikend kad su dopuštali vremenski uvjeti, a često i preko tjedna. Sredinom studenog napokon je završeno postavljanje limenog krova tako da je sada sklonište zaštićeno od vremenskih utjecaja, ali je još mnogo posla ostalo na unutrašnjem opremanju i uređenju, od čega je sada najvažnije postaviti peć. Gradnju skloništa su omogućili donacijama u materijalu i novcu sljedeći sponzori: Općina Velika, Kamen Ingrad, Šumarija Velika, Alles, HEP, Limpres i drugi, te im se i ovim putem zahvaljujemo. Dakako, skloništa ne bi bilo bez truda i zalaganja mnogih članova društva ali i onih koji to nisu a ipak su nam pomogli. Posebna hvala onima koji su na raspolaganje stavili svoju raznu mehanizaciju, bez koje bi sami radovi, a posebno doprema svega materijala na ovu teško pristupačnu lokaciju, bila nemoguća. Od brojnih planinara i drugih koji su vidjeli novo sklonište dobili smo samo riječi hvale i podršku za daljnji rad. I ovim putem molimo svakog tko želi i može da nam pomogne, bilo radom, u materijalu ili u novcu, kako bismo mogli potpuno opremiti i urediti ovaj novi planinarski objekt na Papuku.

U nedjelju 30.-og studenog održan je osmi po redu memorijalni pohod na Andjinu baraku. Ovaj pohod organiziramo svake godine nedjelju uoči 2.-og prosinca, a u spomen jedanaestorici branitelja koji su na taj dan 1991. godine poginuli u četničkoj zasjedi na vojnoj cesti na Papuku. Sudjelovalo je stotinjak planinara iz desetak slavonskih planinarskih društava, tako da je ovogodišnji pohod bio najmasovniji do sada. Okupljanje je bilo oko 9h ispred crkve a zatim smo krenuli uobičajenom rutom preko Starog

grada i Lapjaka prema Nevoljašu, pa kod Tri bora lijevo prema spomeniku. Vrijeme je bilo povoljno, a kiša prethodnih dana je očistila atmosferu tako da smo imali odličnu vidljivost sa vrhova Stari grad i Lapjak, čak do planine Vlašić u BiH. Oko podneva smo stigli do spomenika, a nakon paljenja svijeća, molitve i davanja počasti poginulim braniteljima nastavili smo s druženjem i zakuskom kod kuće GSS-a na Nevoljašu. Povratak u Veliku je bio Šulerovim putem u kasnim popodnevним satima.

Od ostalih aktivnosti još bi izdvjajili osnivanje prvog speleološkog odsjeka u Slavoniji. Odsjek je registriran pri komisiji za speleologiju HPS i zatražene su dozvole od Ministarstva kulture za sitraživanja u 2009. Pozivamo sve koje zanima speleologija da dođu na jedan sastanak u društvo i uključe se u rad. U prvoj polovici 2009. planiramo speleološku školu za sve nove članove.

Sastanci društva će se i dalje održavati svakog petka u 20.00h u društvenim prostorijama. Pozivamo sve mlade da nam se pridruže u radu društva.

Svim čitateljima Veličke kronike i mještanima Općine Velika želimo blagoslovjen Božić i sve najbolje u Novoj godini.

Veličani se nadaju otvaranju sportske dvorane

SKUČENI PROSTOR - Više od 30 mlađih Veličana naporno trenira u maloj dvorani u Vatrogasnem domu u kojoj moraju paziti da zbog skučenosti slučajno ne ozljede nekog prilikom vježbanja

Više od 30 mlađih Veličana dva puta tjedno u malenoj dvorani veličkog Vatrogasnog doma trenira u Tae kwon do klubu Velika i svi s nestrpljenjem očekuju dan kad će se otvoriti školska dvorana kako bi se svojim omiljenim sportom mogli baviti u većem prostoru bez gužve koja se u sadašnjem stvara.

GUŽVA NA TRENINZIMA

- Trenutno imamo 32 aktivna člana, dok ih ima i nekoliko koji dolaze rekreativno zbog samoobrane i rekreacije. Ove smo godine registrirali 15 natjecatelja koji su tijekom godine izašli na četiri natjecanja – izjavio je Zdenko Zlomislić, trener u TKD klubu Velika dodavši kako do kraja godine više neće ići na natjecanja, već jedino na sparinge u Požegu s članovima TKD kluba Gimnazija u čijem prostoru Veličani imaju priliku osjetiti dvoranu.

Zlomislić kaže kako su prijateljski odnosi s požeškim klubom jako važni za njegove natjecatelje, jer je u njihovom malom prostoru u Vatrogasnem domu gotovo nemoguće vježbati za natjecanja. - U ovoj gužvi koju imamo na prostoru od 7 puta 9 metara moramo paziti kako netko ne bi nekoga sa strane udario, a kad imamo sparing samo se dvoje može boriti, dok ostali natjecatelji čekaju – ističe Zlomislić.

LICENCIRANJE ZA TRENERE

S obzirom da je Zdenko Zlomislić jedini trener u klubu, ponekad se stvaraju teškoće s organizacijom treninga ukoliko ne može biti prisutan, a kako trenutno na raspolaganju ima četiri natjecatelja s crnim pojasevima koji su upravo ili postali punotljjetni ili tek trebaju napuniti 18 godina, plan je kluba u siječnju neke od njih poslati na licencni seminar za pomoćne tretere.

- Ovako će nam biti dosta lakše i na treninzima i na natjecanjima, jer bi ili Jerko Zlomislić ili Josipa

Pastuović, ukoliko ja budem spriječen, mogli voditi ekipu – kaže Zlomislić.

ZELENI POJAS S DEVET GODINA

Taekwon do klub Velika okuplja članove raznih godišta, od onih koji polaze niže razrede osnovnih škola pa do maturanata. Devetogodišnji Blaž Čačić iz Velike ovim se sportom bavi već tri godine, a za njega je saznao preko tate. – Odmah mi se svidio tae kwon do, a najzanimljivije je mi je kad radimo forme. Iako je malo teško, jako volim dolaziti na treninge – kaže Blaž koji je u lipnju položio za zeleni pojas, a nada se kako će jednog dana uspeti doći i do crnog.

BORILAČKE VJEŠTINE I SAMOOBRANA

- Tae kwon doom sam se počela baviti u siječnju, kad sam s prijateljima po prvi put došla na trening. Glavni razlog zašto sam počela trenirati tae kwon do je kako bi naučila nešto više o borilačkim vještinama, ali se i znala obraniti ako mi to bude potrebno – rekla je jedanaestogodišnja Kata Vidović iz Velike dodavši kako je otkad trenira jako puno naučila o ovom sportu.

Nakon Olimpijskih igara i osvajanja dvije brončane medalje hrvatskih natjecateljica poraslo je zanimanje mladih Veličana za ovaj sport. – Djeca sve više pitaju za olimpijski tae kwon do. Tim povodom smo ovog ljeta od donacija Općine kupili 14 novih WTF olimpijskih oklopa i kaciga, tako da planiramo što više trenirati taj olimpijski tae kwon do, jer djeca više žele sport nego samoobranu – istaknuo je Zdenko Zlomislić, trener u TKD klubu Velika.

H. VALENTA

Veličani na Prvenstvu Hrvatske osvojili osma medalja

VELIKA - Natjecatelji Tae kwon do kluba Velika vratili su se tehničkog Prvenstva Hrvatske održanog u Zagrebu s čak osam medalja, od čega je šest brončanih te dvije srebrne. Najuspješnija je bila Josipa Pastuović koja je dvije bronce osvojila u juniorskoj konkurenciji u natjecanjima testa snage te specijalnim tehnikama, dok je u istoj disciplini, specijalnim tehnikama, u seniorskoj konkurenciji došla do srebra. Juniorka Kristina Kovačević osvojila je broncu u formama, jednako kao i Julijana Kljajić u istoj disciplini u kadetskoj konkurenciji.

Mihael Šubara u Veliku se vratio s broncom u disciplini forme u kategoriji juniora, dok je jedini klupski senior Jerko Zlomislić uzeo brončanu medalju u specijalnim

tehnikama, dok je u formama osvojio srebrno odličje. Za Tae kwon do klub Velika na Prvenstvu Hrvatske nastupilo je 13 boraca.

H. VALENTA

ISTINITA BOŽIĆNA PRIČA

Već na putu rekli bi naši ljudi "zabijeli snijeg". Ja koja nikad nisam ostavljala svoju Slavoniju bila sam tužna i puna nekog straha što me tamo čeka? Prolazeći cestom koja vodi kroz naše papučko gorje upijala sam sliku kasne jeseni. Stabla su bila obojana zlatnim bojama i nema slikara koji bi mogao dočarati tu ljepotu boja, svjetla i sjene, ili je to bila moja čežnja i želja da ne odem. Ali ipak sam morala otići, bližio se Božić, a ja sam bila bez primanja, a djeci je trebalo priskrbiti za blagdane bar ono najbitnije. Idem na kratko, trebaju kuvara, slabog sam zdravstvenog stanja, ali uz Božju pomoć valjda ću to sve nekako izdržati. Kad smo napustili našu lijepu zemlju gledala sam iz autobusa kako se redaju meni nepoznati gradovi, bila sam impresionirana divno uređenim crkvama osvjetljenih reflektorima, a moje misli su se vraćale crkvi sv. Augustina i kapelici sv. Jurja. Doduše nisu osvjetljene, ali gore ljubavlju za Gospodina. Bližio se Advent i već je sve okićeno, duh blagdana osjećao se u zraku. Tamo na zapadu se to puno svečanije obilježava makar vanjštinom. Ja osobno mislim da je puno bitnije kad se to osjeti srcem. Nakon nekih 18 sati putovanja stižem u veliki grad. Do sad sam samo na televizoru vidjela tako velike gradove i nakon toga mi Zagreb izgleda kao jedno predgrađe tog velikog grada. Na stanici nepoznatog grada čekala me muževa sestra koja me i pozvala da dođem i jedna napola pogrbljena starija gospođa koja mi odmah reče da je moja šefica. U čudu gledam to malo stvorenje i slušam svaka joj druga riječ psovka, a čovjek bi pomislio da ni hodati ne može, a šefica i još toliko psuje. Odmah mi je rekla: "Ja sam Milanka Balog i ti ćeš stanovati kod mene. Ja sam udovica, imam sina negdje u Rusiji i snahu i unuku, ali oni me se sjete samo kad

im treba novac, a sin mi je star kao i ti." Tad sam imala 48 godina. Tad smo došli u stan koji je bio lijepo uređen i koji se nalazio na prvom katu stambene zgrade. Ja sam spavala u boravku na kutu za razvlačenje, a kad sam pogledala okolo vidjela sam sliku sveca i ona mi je rekla da je to slika sv. Nikole, to je njena krsna slava, a na regalu se nalazila Bogorodica. Onako umorna od puta i još kad sam to sve vidjela kao da me je netko lupio čekićem u glavu. Nisam bila pripremljena na to da je moja gazdarica grkokatolkinja. Ali kad smo već bili kod svetaca pitala sam je smijem li ja staviti negdje sliku Gospe od Utjehe koju sam ponijela i hoće li joj smetati krunica na ormariću. Onda mi je ona rekla da je donji dio regala za tu moju Gospu i da joj ta zrnca neće smetati. Sve mi je to izgovorila rijećima neke gorčine i pokojom psovkom. Pitala sam se kako ću to izdržati i dok sam legla da se odmorim zamolila sam Isusa da mi pomogne kako bi ja mogla pomoći ovom napačenom stvorenju. Međutim kako smo zajedno radile, stanovale i objedovale počela sam shvaćati da je gospođa samo izvana takva, kao jež pusti bodlje kad se brani. Dugi niz godina u tom prevrtljivom svijetu bila je prevarena i izdana i nikome više ne vjeruje. Pokušala je ona to riješiti duboko zavirujući u čašu, ali joj je izgorila jetra pa su joj transplatirali novu, ali organizam je nije primio te je 18 dana ležala između života i smrti. Pamti da je u to vrijeme prošla svoje djetinjstvo i stalno je u toj mori tražila svoju mamu. Onda je na nečiju žalost poginuo jedan mladi čovjek pa su joj presadili njegovu jetru pa ona sad umjesto zahvalnosti može psovati do mile volje. Živi doduše na programu tablete koju mora piti svaki dan, ali živi Bog joj je dao još jednu priliku samo kad bi ona tog bila svjesna. Gospođa

mi je polako otvarala svoje rane i stalno me pitala zašto se molim. Pokušala sam joj objasniti i pričala sam joj i pričala. Mislila sam tad da mlatim praznu slamu, ona nezna šta znači Božić, radost. Ništa od svega nije znala. Rekla sam da rijetki dobiju još jednu priliku da se gotovo vrate iz mrtvih i da ne bi trebala vrijeđati Boga jer će sad Božić i treba se veseliti. Bilo mi je užasno, patila sam za djecom, živjela sa ženom punom otrova. Muževa sestra je bila Jehovin svjedok, a njen muž musliman i nitko nije znao gdje u gradu mogu pronaći katoličku crkvu. Jedan dan sam rekla šogorici koja je kao upućena u Bibliju da me ovaj grad podsjeća na to kao kad je naš Gospodin rekao da neće razrušiti grad ako u njemu pronađe barem tri pravednika. I onda sam u jednoj ulici vidjela zvonik. Polako da se ne izgubim otišla sam tamo, bila je to crkva na jednom malom trgu, na pročelju je bio veliki kip Kraljice mira. Tu u portalu sam molila, bila je to adventistička crkva, ali tamo je bila Marija s Isusom u naručju i znam da sam sa Marijom uvijek na pravom mjestu na putu do Gospodina. Moja gazdarica je bila ljuta što njena crkva traži pomoć i nije željela pomoći te bi im opsovala cijeli kalendar osim sv. Nikole i kako je rekla moje šarene Bogorodice. Brzo su dani prolazili i u toj strci velegrada ja sam polako

pakovala kofere i brojala dane do povratka kući. Gospoda bi svaki put idući u nabavku kupila nešto za mog sina, a ja sam joj u šali rekla kako imam i žensku djecu na što mi je ona rekla da priznaje samo mušku djecu, a da su ženska djeca patnja i sebi i majci. Na mom odlasku je bilo teško i meni i mojoj šefici, ona je to dobro krila i rekla je da idem što prije jer ona nema više suza. Ostavila sam joj sliku Gospe od Utjehe i rekla neka je ona sad pazi umjesto mene na što mi je ona rekla da sam ja prva koja odlazi iz njenog stana i da nešto ostavljam jer su joj svi nešto uzeli. Ja sam se sretna vratila kući na Badnjak. Slala sam čestitke mojoj gazdarici, ali ona nije odgovarala jer nije navikla na pažnju. A onda me za drugi Božić i tako u razgovoru mi bilo nešto čudno i sine mi da više ne psuje na što se ona nasmijala i tad mi je rekla kako je 10 dana provela u jednom manastiru nakon što je otišla u mirovinu i doživjela takav mir koji drugi u njenom okruženju ne bi shvatili pa je zato to meni sve ispričala. Ja sam dobila najljepšu čestitku njenim riječima i odnijela sam je u svom srcu na jaslice u našu crkvu. Tako si velik Novorođeni moj Kralju molila sam. Prije nekoliko mjeseci gospoda je preminula i uvijek je se sjetim u svojim molitvama, osobito za Božić.

Marija Iličić

MAJKA BOLI

Neka vam je vječno svjetlo
i mir vam vječni bio.
Prebire zrna krunice majka
zavijena u crno, majka boli,
majka palog borca.
Nema suza na njenom licu,
presahle su odavno
i pita se između zrna krunice:

“Zar već 17 godina ravno.”
Nema te dijete moje i
borovi nijemo stoje dok
dok sirota majka moli, majka boli,
za dijete kojega nema
i koje voli i one koji počivaju uz njega.
I mi pognute glave
nemamo riječi prave samo:

NEKA VAM JE VJEĆNO SVJETLO
I MIR VAM VJEĆNI BIO!

kolumna danice

rončević

DANICA RONČEVIĆ

vedrim nebom. Ljudi se žale na sve manju isplativost obrađivanja zemlje i sve teži život poljoprivrednika. Ali to nije tema o kojoj želim progovoriti.

Već godinama se događa da čovjek ode na svoju njivu, da pobere ono što je posadio a vbeć je dozrelo. I gle, kakvo neugodno iznenađenje! Tamo gdje je bio kupus, paprika ili krumpir, nema ništa. Ili je ostalo nešto malo, ono lošije kvalitete. Dogodilo se da nekoliko ljudi, bez imalo srama dođu na tuđu zemlju i ponašaju se kao da su na svome (neki su uhvaćeni na djelu, zasada ne želim o imenima). Znam ljudi koji su došli u svoj voćnjak da oberu šljive, ali šljivama ni traga ni glasa. Sreli su, doduše, neke šetače i ljubitelje prirode koji nešto nose, ali nisu ni pomislili da to njihove šljive nepovratno odlaze (i ovo se stvarno dogodilo). Svakodnevno, čim nešto dozrije ili je blizu tome, krenu „šetači“ i „zaljubljenici“ u prirodu, sa vrećicama, korpama, pa čak i tačkama, obilazeći voćnjake, vinograd i polja. Jako dobro paze gdje ima i biraju.

Zamislite ako netko svaki dan dolazi u tuđi voćnjak, svaki dan ubere 5-6 bresaka, 7-8 jabuka, nekoliko grozdova. Što mislite, što će ostati vlasniku? Onome tko je uložio novac i trud, onome tko je, na kraju krajeva kupio tu

Prošla je još jedna jesen, evo nam zime i tako prođe i ova godina. Ljudi su pokupili što im je, zahvaljujući vremenu i nevremenu, uspjelo posijati i posaditi, obraditi i zaštитiti od lošeg vremena i svega, što prijeti tzv. Tvornici pod

zemlju. Nikome ništa nije palo s neba. Sve košta – osimone koji Oberu tuđe. A naši „šetači“ su jako maštoviti. Čas se tako raznježe nad prirodom, da povade posađene voćke i tuđu lozu koja je tek posađena. Ne moram naglašavati da je to netko morao kupiti da bi ih posadio. Ali naši ljubitelji prirode ne, oni samo dođu i izaberu i nose. Kada su pametni. I nemaju ni trunke moralu.

Sve je pokupljeno. A nedavno su „paletkovali“ i prije nego što je vlasnik uspio obrati svoje. Pa tko im je kriv kada nemaju vremena. Zato imaju na pretek vremena oni, koji ništa nisu kupili, ništa sadili i ništa kopali. A sada ih nema. Doći će oni kada stignu prvi plodovi. Bilo bi zgodno, kada počne „šetačka sezona, prošetati okolo s foto-aparatom i malo snimati. Prirodu naravno.

Pazite, nabacite smješak da šarmirate vlasnike, koji bi vas mogli prepoznati na svome imanju.

BADNJA JE VEČER, MAJKO

Badnja večer. Trepere zvijezde.
Pahulje nježni prekrivač steru.
Prekrit će zemlju te noći svete,
K'o brižna mati usnulo dijete.

Sjetim se, majko, Božića davnih,
Sa snopom slame znala si ići,
Božićne pjesme pjevala tiho.
Te noći plakat ne smije nitko.

Voljelog bolest odnijela davno.
Bila si sama ranjenog srca.
Veliki teret na pleća ti pao,
al' Bog ti snage za dvoje dao.

Uz miris bora, jabuke i svijeće,
Pomislim na te i blagdane prošle,
Ljubav i sreću što si mi dala.
Kako si, majko, lijepo pjevala!

Danica Rončević

UDRUGA UMIROVLJENIKA

I DALJE AKTIVNO...

Matica hrvatskih umirovljenika općine Velika u proteklom razdoblju organizirala je odlazak – izlet u Ilok. Uz ugodnu prezentaciju, ručak i glazbu, bilo je veselo druženje, naročito pri obilasku Iločkih podruma.

Svakako treba istaknuti posjet Vukovaru – memorijalnom groblju, odajući počast poginulima u obrani Vukovara i Hrvatske.

U toku proteklog mjeseca organizirana je i jedna „šoping“ tura u susjednu Bosnu.

Sada se pripremamo za božićni obilazak naših članova, koji su zbog bolesti i „bremena“ godina zarobljeni u kući. Taj obilazak je i psihološka podrška, da lakše podnesu svoju tegobu i tako osjete da nisu zaboravljeni.

Kako nam se bliži Nova godina, odlučili smo organizirati doček Nove godine u velikoj sali našeg vatrogasnog doma. Biti će to skromno, ali nadasve lijepo druženje uz domaću glazbu.

Budući da je doček otvorenog tipa, svi zainteresirani se mogu javiti odbornicima, što se vidi na postavljenim plakatima.

Sve naše aktivnosti i rad prati, materijalno i moralno, naša Općina, na čemu im hvala, a o svemu tome će se nešto više moći saznati 20.12.2008. godine, kada će sve udruge na nivou općine prikazati svoj rad u zajedničkom susretu.

Lj. Horvat

Udruga VelikaWireless je neprofitna udruga građana, koja promiče informatiku, informatičke mrežne tehnologije, timski rad, te tehničku i opću kulturu. Udruga je dragovoljna, nepolitička, vanstranačka, nevladina udruga, koja članstvo i prava članova uvjetuje isključivo informatičkim, informacijskim i kulturnim sklonostima.

Cilj i svrha osnivanja Udruge su zalaganje za razvitak bežičnih, informatičkih i komunikacijskih mreža i informiranje žitelja općine Velika o događajima u općini, a i šire, putem interneta, ili pisanim medijem, povezivanje informatičko – orijentiranih, kulturno pravnih i fizičkih osoba u sredini u kojoj djeluje, popularizacija bežičnih komunikacijskih tehnologija i korištenja interneta, promicanje tehničke kulture, kulture korištenja računala i bežičnih tehnologija, te općenito kulture u naselju.

Bežične mreže obuhvaćaju tako veliko područje, kako tehnološki tako i u primjeni, da je gotovo nemoguće napisati tekst koji bi ravnomjerno pokrio sve.

Korisnici koji danas koriste bežične mreže ugrubo možemo podjeliti u tri skupine – one koji tehnologiju koriste i o njoj neznavu ništa i zapravo ne žele znati ništa jer smatraju da, ako nešto radi, to ne treba mijenjati; one koji o tehnološkoj strani priče znaju sve i iz hobija ili stvarne potrebe uvijek pokušavaju koristiti ono najnovije i najbolje na tržištu. Treća skupina korisnika najviše je tehnološki osvještena, no uz znanje ima još jednu bitnu karakteristiku – želju da bilo koji komad opreme koji im se nađe u rukama iskoriste do njegovih krajnjih mogućnosti.

Upravo se po tom pitanju bežične tehnologije iznimno zanimljive – kartice čija je nabavna cijena nekoliko stotina kuna moguće je uz neznatno ulaganje povećati domet i nekoliko desetaka pa i stotina puta.

Umrežavanje ovog tipa omogućava i razbijanje monopolâ na komunikacije koje drže velike korporacije – već spomenuta jeftina kartica u pravim rukama može omogućiti spajanje računala na udaljenostima koje se mjere kilometrima.

Još jedna karakteristika koja bežične tehnologije čini zanimljivima je činjenica da njihova budućnost nije lako predvidljiva. Svima je jasno da je budućnost povezivanja upravo u bežičnim mrežama, no brzina kojom se tehnologija razvija i neprestano pojavljivanje novih tehnologija i novih načina korištenja postojećih načina povezivanja bilo kakvo predviđanje onoga što će biti sutra

ili prekosutra čine gotovo nemogućim.

Želimo okupiti što više članova ili zainteresiranih osoba koje bi htjele sudjelovati u planiranju i izgradnji bežične mreže, a što je i uvijet funkciranja tj. smisao postojanja udruge.

Veličina bežične mreže odnosno kolikom će broju ljudi biti pristupna ovisit će o financijskim sredstvima. Želja nam je imati što bolju pokrivenost signalom, tj. što većem broju ljudi omogućiti međusobno povezivanje, druženje, učenje, razmjenu podataka, iigranje, pristup internetu ...

Zašto bi ste se povezali?

Zato da ne biste trošili vrijeme i novac na preuzimanje datoteka sa interneta, jer to isto ćete moći da radite u ovoj mreži, razmjenjujući datoteke od prijatelja, susjeda i to puno većom brzinom.

Zato što ćete upoznati nove ljudi, sličnih zanimanja od kojih ćete saznati mnogo toga novog.

Zato što ćete napokon moći da odigrate neku igricu u mreži, protiv živih ljudi.

Zato što ćete na mreži uvjek naći nekog za dopisivanje, razgovor...

Zato što možete nešto naučiti.

Zato ... ma šta više da nabrojimo... očigledno je: kada računalo nije umreženo onda je bez veze

ne čekajte – javite nam se i budite dio mreže

Svi zainteresirani koji žele sudjelovati ili pomoći na bilo koji način (financijski, stručno, savjetodavno i sl.) u ovom projektu neka se jave i ostave svoje podatke na:

e-mail: velika.wireless@gmail.com

Sa poštovanjem.

vl. TOMISLAV ČABRAJA
Vidovci, S. Ferića 5, 34000 Požega
Tel. 034/248-156, GSM: 098-362-305
Fax 034/314-121
e-mail: elektro-team@hotmail.com

- ELEKTROINSTALACIJE
- JAVNA RASVJETA
- MJERENJA I ATESTI ELEKTROINSTALACIJA
- USLUGA AUTO KORPE

Srećan Božić i Nova godina

ŠUME VELIČKOG KRAJA KROZ Povijest

Oduvijek je šuma pružala koristi čovjeku, bilo kao sklonište ili mjesto gdje je mogao skupiti drva za loženje, te naći prikladnu građu za svoje nastambe. Kasnije su se te koristi povećavale jer se šumom i šumskim zemljištem moglo unesno trgovati. To je dovelo do promjena mnogobrojnih vlasnika i na šumama koje okružuju Veliku.

Slijedom ovoga pokušali smo doznati kakve su to šume bile, tko su bili vlasnici i kakve su koristi imali od šuma.

U davna vremena cijela Slavonija i Požeška kotlina bila je obrasla šumom. Glavna vrsta drveća u nizini je hrast lužnjak, a na padinama su hrast kitnjak i bukva. Ostale vrste drveća su prirodni pratitelji glavnim vrstama.

Narodi koji su nastanjivali ove krajeve, od Ilira, Rimljana, Gota i Avara, sve do dolaska Hrvata, ostavili su tragove na šumama. Već tada započinje proces smanjivanja površina pod šumama u korist obradivih površina, i nije zaustavljen do danas.

Dolazak Hrvata na ove prostore veže se za sedmo stoljeće. Oni su vremenom ostvarili svoju samostalnost i imali svoju državu. Nizom nepovoljnih okolnosti ta samostalnost je izgubljena, 1102.godine sklopljena je Hrvatsko-ugarska personalna unija.

Do tog vremena i kod Hrvata, od plemenskih i rodovskih zajednica sa podjednakim pravima, nastao je povlašteni sloj plemića i crkvenih dostojarstvenika, slobodnih građana u gradovima i veliki broj seljaka-kmetova po selima.

Veliki kompleksi šuma i obradivog zemljišta sa selima i seljacima-kmetovima su u posjedu, gospoštije ili vlastelinstva. Vlasnici tih posjeda su plemići, crkva i samostani. Seljaci-kmetovi ne mogu imati nekretnine.

Gospoštija Velika se spominje u starim zapisima već 1116., 1296. i 1332. godine, a u vlasništvu je plemića Velyke i Bekefi Velyke. Oko 1435. godine gospoštija Velika prostire se od Striježevice do Čaglina i ima 67 većih i manjih sela i zaselaka, a gospodari su plemići Bekefi Velyke.

Za turske vladavine od 1526. do 1691.godine, obradiva zemlja se slabo obrađivala, sela su bila slabo naseljena, a šuma, osim za grijanje i građu, nije se dirala. Turci su cijenili plodove kestenova, pa su sadili i njegovali kestenove šume. Šume kestenova u Begluku i Zastrancima vjerojatno potječu iz tog doba.

Nakon izgona Turaka, gospoštjom Velika

upravlja Carska komora. Kroz narednih stotinjak godina smjenjuje se više posjednika: 1702.godine grof Leon Ullefeld, 1917. grof Frantz Antun Wallisegg, 1774. barun Franjo Trenk. Nakon njegove smrti 1749. godine, vlastelinstvo je zaplijenjeno i njime upravlja Dvorska komora. Carica Marija Terezija, 1754. godine, daruje vlastelinstvo barunu Ivanu Peterffiju, a 1798. godine kupuje ga grof Jakov Svetić. Rodbina obitelji Svetić 1981.godine prodaje vlastelinstvo brodskoj imovnoj općini, u čijem vlasništvu šume ostaju do 1945. godine.

Hrvatski sabor, 1848. godine, zakonom ukida kmetstvo. Seljaci-kmetovi postaju slobodni i mogu imati nekretnine. Zakonom o segregaciji (1857. godina) oduzimaju se dijelovi šuma i pašnjaka vlastelinstvima i predaju se selima kao zemljišne zajednice. Na području Požeštine bilo je 147 zemljišnih zajednica, među kojima i zemljišna zajednica Velika.

Dugo vremena, šume su služile za snabdijevanje drvima za grijanje, ispašu stoke, lovљenje divljači, te za građu i izgradnju nastambi. Tek unazad 150 godina, i više, proizvode se pepeo i drveni ugalj. Pepeo-potaša koristi se za proizvodnju stakla – 1872.godine. Staklana „Duboka“ imala je 127 duša.

Teše se francuska i njemačka dužica, brdska i kolarska građa te željeznički pragovi. Grade se pilane na vodenim i parnim pogonima. Pilana na vodenim pogonima izgrađena je na potoku Dubočanka 1900.godine. Gabrijelovac pilana imala je 82 duše.

Zatvorena je kad su posjećeni stari hrastici Lapjaka i Mališćaka. Ti hrastici posjećeni su čistom sjećom, a čistine pošumljene crnim borom 1910. godine. Iz tog vremena potječu borici oko Veličkog grada i Pliša.

Slavonske šume donijele su velike koristi širem dijelu Hrvatske. Sjećom hrastika Krajiške investicijske zaklade i Brodske imovne općine izgrađene su pruge većeg dijela Hrvatske, među kojima i Nova Kapela-Osijek, te Pleternica-Požega, a 1914. godine Požega-Velika. Za svoje stručnjake, kada su obilazili šume, Brodska imovna općina izgradila je hotel kod crkve i obnovila lugarnicu koja je sadašnja šumarija.

Na posjedu Brodske imovne općine 1.lipnja 1945.godine osnovana je šumarija Velika. Pridodane su šume zemljišnih zajednica koje se 1947. godine zakonom ukidaju.

Petar Matajić

Konjogospštvena udruženja Vallis Aurea

Udruga je sudjelovala na tradicionalnoj županijskoj stočarskoj izložbi koja je održana u Alilovcima. I ove godine izložba je okupila mnoštvo uzgajivača i ljubitelja konja i stoke iz cijele županije. U gotovo svim disciplinama konkurenca je bila jaka, pa je žiri imao problema pri odabiru najboljih. Dvanaest svatovskih zapreva natjecalo se u trima kategorijama, a sudjelovali su uzgajivači konja iz Požeško - slavonske i susjedne Brodsko- posavske županije. Za opći dojam svatovske zaprege prvo mjesto osvojio je Damir Pavković iz Trenkova. U konkurenciji precizne vožnje između čunjeva prvo mjesto osvojio je Terzić Mato iz Velike. Vlasnici su bili ponosni kada su prigodnu nagradu osvojili, jer to znači da imaju vredne konje i da su ih dobro uzgojili.

Udruga je još sudjelovala u povorci obilježavanja Martinja u Kutjevu, koju već jedanaest godinu zaredom organizira tamošnja Turistička zajednica, kako bi promovirala graševinu kao vinski brand te vinorodne regije, ove je godine okupilo rekordan broj posjetitelja i ljubitelja vinske kapljice.

Udruga bi se zahvalila Općini Velika za finansijsku podršku te se nada da će i dalje imati dobru suradnju.

Svima želimo blagoslovjen Božić i sretnu Novu Godinu.

(ROBI)

SVETI HUBERT

SVETI HUBERT

LEGENDE O SVETOM HUBERTU

Povećanjem broja lovozakupnika i mlađih snaga u hrvatskom lovstvu sve češće lovci spominju i pozivaju se na svog zaštitnika Sv.Huberta. Sve do 16. stoljeća bio je Sveti Eustahije smatran zaštitnikom lovaca, a tek u 16. stoljeću prešao je taj patronat na Svetog Huberta, kojeg lovci slave 3. studenog u godini. O Svetom Hubertu postoje dvije legende koje je Ferdinand Wang iznio u svojoj knjizi Die Stammtafel des heiligen Hubertus.

Po prvoj legendi koju je objelodanio u časopisu Le Carillon u broju 11 od 15. studenog 1904. Sveti Hubert se rodio sredinom XVII. stoljeća kao sin Bertrama hercoga od Aktivanije, te je živio na dvoru franačkog kralja Ditrisha III, a kasnije na dvoru svog ujaka Pepina od Heristula.

Jednog dana, drži se da je to bilo na Veliki Petak, Hubert je lovio u šumama Ardena gdje mu se ukazao jelen, među čijim rogovima je bilo ukazanje Kristova lika. Istodobno s neba se začuo glas koji mu je naložio da ode u Liege (Luttich) do biskupa Lambertu (kasnije je proglašen svecem). Ovaj ga pošalje Papi u Rim. Hubert postaje udovcem i odlazi u šumu gdje sedam godina živi pustinjačkim životom. Poslije toga ponovo odlazi u Rim. U to doba javio se Papi anđeo s viješču da je biskup Lambert umoren, a kao znak predao mu je njegov biskupski štap s nalogom da mu za nasljednika imenuje onog pustinjaka kojeg je našao na grobu sveca.

Taj pustinjak je bio Sv.Hubert koji je od Sv.Oca dobio i zlatni ključ kojim je liječio bjesnoću. Isto tako je njegova biskupska štola imala moć da liječi od bjesnoće, čak i poslije njegove smrti.

Mrtvo Hubertovo tijelo prenijeto je iz Liegeau u opatiju Andin, koja se kasnije prozvala Sv.Hubertus. Za reformatorskih ratova, bila je ta opatija 6 puta pljačkana, a pri tome je nestalo i tijelo Sv.Huberta. Navodno su ga časni oci prenijeli u šumu i tamo na skrovitom mjestu zakopali.

Po drugoj legendi, koja je objelodanjena u časopisu Chasse and Elevage broj 4 od 3.studenog 1906. postao je Sveti Hubert zaštitnikom lovaca na slijedeći način: 98 godina poslije njegove smrti, a na dan 3.studenog 1817. izvađeno je njegovo tijelo iz dotadađnjeg počivališta u Liegeu, i preneseno u opatiju Andin. Prigodom iskapanja ustanovljeno je da je tijelo ostalo potpuno netaknuto i sačuvano. Baš za vrijeme prenosa kroz ardenske šume, u njima je lovio kralj Ludvig. Opazivši sprovod bacio se on i njegova pratnja na koljena. a kad je sprovod mimo njih prošao, priključili su se povorci, kao nekom silom gonjeni. Od tog trena postalo je mjesto Arden kasnije Sv.Hubertus hodočasno mjesto za tisuće i tisuće pustinjaka i lovaca, koji su opatiji nosili desetinu od ulovljene-odstreljene divljači. Lovci

ZAŠTITNIK LOVACA

koji radi udaljenosti nisu mogli donositi divljač sječali su se svog zaštitnika tako da su na dan prijenosa njegova tijela polazili u lov, a kod zajedničkog stola slavili njegovu uspomenu. Opatija Sv.Hubertus stajala je pod zašptitom francuskih kraljeva kojima su morali opati svake godine donijeti sedam hrtova i jednog sokola. Donosiocu je bio predan dar od 100 talira u korist crkve St.Hubertus. Kada je započelo hodočašće grobu Sv.Hubert nastala je i legenda da je svetac u svojoj mladosti bio strastven lovac.

Dana 3. Studenog 2008.g. i u našoj župi proslavljen je dan Sv.Huberta.Svečana sveta misa održana je u crkvi sv. Augustina na kojoj su prisustvovali lovci sa svojim suprugama. Nakon kratke uvodne riječi o samom sv. Hubertu vlč.se ipak posvetio našim lovcima. Nakon svete mise lovci su zajedno sa svojim suprugama I župnikom krenuli u župni dvor na prigodnu večeru na kojoj su se poslužile lovačke delicije koje je ove godine pripremio gđin. Ivan Grbavac.Uz večeru je bila poslužena I pečenka,kolači te fina kapljica.Da bi večer protekla u što ugodnijoj atmosferi pobrinulo se tamburaško društvo,koje je lovce "zadržalo" do dugo u noć.

Goran Perčinić

NK Kamen - Ingrad

Naša Udruga proživljava najteže razdoblje odsvogpostojanja, ali i u takov velikim problemima ostali smo raditi sa velikim brojem djece, kako na njihovo a nadamo se i zadovoljstvo cijele Općine Velika.

Natjećemo se u 4 kategorije (ukupno oko 150 djece) na području Slavonije i Baranje u Prvoj kvalitetnoj ligi mladeži, i sa zadovoljstvom možemo reći da smo sa 3 od 4 kategorije u gornjem dijelu tablice i najbolji od 3 kluba iz naše Županije (Kamen-Ingrad, Slavonija, Slavija).

Također moramo naglasiti da smo sudjelovali na međunarodnim turnirima s mladim kategorijama (Slovenija, Madarska, BiH)

I na taj način prezentirali kako Klub tako i Općinu Velika.

Slijedeće godine u planu je aktiviranje Prve ekipe tako da ćemo ponovno imati sve kategorije. I nadamo se opet biti prepoznatljivi po radu i kvaliteti kako na području naše Općine, županije tako i šire regije. Ovo sve nije moguće bez potpore naše Općine pa smo uvjereni da će ljudi koji odlučuju o tome znati vrednovati trud i napore ljudi iz kluba, i na zadovoljstvo svih građana Općine Velika i dalje pomagati u rješavanju problema.

Ekipa s turnira u Međugorju

**Sretan
Božić
i Novu
godinu**

želi Vam

Sportska udruga „LOPTA”

MAŽORETKINJE

Krenula je nova školska godina a s njom su krenule i Veličke mažoretkinje. Rade i vježbaju pod stručnim vodstvom gospode Nataše Ledić. Trenutno svoje treninge imaju u školskoj dvorani u Kaptolu, jer u izčekivanju otvaranja naše školske dvorane to je bilo jedino moguće rješenje. Predano treniraju za regionalno i državno prvenstvo. Sudjelovali su i 14.12.2008. god. na priredbi u „grabriku“ povodom Božićnih blagdana. Naravno da i ove godine ne bi mogli funkcionirati bez finansijske pomoći Općine Velika kao i prijašnjih godina, pa im se od srca zahvaljujemo.

Mi ćemo se potruditi da budemo što bolji a naša najveća želja je da nam Općina Velika i škola omoguće da sljedeće godine treniramo u našoj školskoj dvorani Velika.

Svima želimo sretan Božić i Novu Godinu!

Udruga

IZ RADA ŠK „LAPJAK“ VELIKA

Ova godina kao godina jubileja za ŠK „Lapjak“ Velika, osim što je značajna za 30 godina od osnutka kluba, značajna je i brojnim aktivnostima kluba:

Veljača – ožujak: kadetsko prvenstvo kluba sa 10 učesnika. Prvo mjesto osvojio je Josip Domić, ispred M. Grgić i V. Kolundžić.

Veljača – svibanj: prvenstvo kluba za seniore sa 10 učesnika. Prvo mjesto osvojio je prvokategorik Zdravko Tucaković.

Učešće u 3. ligi proljetni dio prvenstva 5 kola.

Pozivni brzopotezni turnir (5minuta) sa 14 učesnika dana 15.6.2008. godine. Pobjednik je MK Hrvoje Vlahov.

Pozivni brzopotezni turnir sa 22 učesnika članova klubova iz naše okolice, dana 28.9.2008. godine. Pobjednik je NM Mile Maras, a najbolje plasirani domaći igrač je Adriano Peić na 7. mjestu.

Sudjelovanje na pozivnom ekipnom turniru u Kutjevu povodom dana grada (5 članova)

Sudjelovali smo na pojedinačnom turniru u Gornjim Bogičevcima (4 člana).

Sudjelovanje 5 naših članova na pojedinačnom brzopoteznom turniru u Lipiku dana 4.10.2008. godine

Dana 26.10.2008.godine završeno je natjecanje u 3. ligi, gdje smo osvojili 20 bodova i zauzeli 9. mjesto kao i prošle godine. No zbog nešto promijenjenih pravila u odnosu na prošlu godinu, ispadamo iz lige i islijedeće godine nastupamo u 4. ligi.

Održan je u našoj organizaciji, prigodni brzopotezni turnir ekipa, dana 16.11.2008. godine (4+2 igrača). Pobjednik je GŠK Kutjevo. Još su nastupili: ŠK Alca – Pleternica, ŠK Pakrac – Lipik, ŠK Bedem – G. Bogičevci, ŠK Đurđevac, te naše dvije ekipe.

Osim nabrojenih aktivnosti, svaki mjesec organiziramo klupski brzopotezni turnir, gdje sudjeluje 8 – 10 članova kluba.

Radili smo u proljetnom dijelu sa školskom djecom, a ovih dana počinjemo sa školom šaha u školi Velika, za mlađe uzraste i u prostorijama kluba za starije.

Od radova, sada nas očekuje sređivanje sanitarnog čvora, a nadamo se da će ubrzo biti rješavana i kanalizacija. Također uupravo rješavamo i kvalitetnije grijanje kluba.

Sve ove aktivnosti nastaviti će se i u idućoj godini, a detaljno će biti iskazani svi činioci opisno i finansijski.

Želimo blagoslovjen Božić i sve najbolje u Novoj godini.

T.S. GROFOVI

„SVIRCI MOJI, JOŠ JE RANO, TEK JE PONOĆ TU
SVIRAJTE MI POLAGANO USPAVAJTE NJU ...“

Kao i svaka profesija i ova naša, tamburaška ima svoje čari, ali nijedna nije kao kad čovjeku razgališ dušu, zapališ temperament ili uveseliš najljepše trenutke. I zato smo sretni i zahvaljujemo se svima koji nas podržavaju u našem radu.

T.S. Grofove možete čuti na našim lokalnim radiopostajama, kao i na Narodnom radiju, Radio Osijek, Slavonija, Brod, Županja, Metković. Pjesme „E, pa neću“ i „Slavonska noć“ već se duže vrijeme vrte, a moramo istaći kako radimo na albumu koji bi svijetlo dana trebao ugledati u proljeće 2009. godine. Dakako, tu smo za Vas u svakoj prigodi da se zajedno proveselimo, zapjevamo i zasviramo. Moći ćete nas pogledati i na prvom programu HRT-a u emisiji Svirci moji u subotnjim popodnevnim satima u siječnju 2009. godine.

Ovim putem svim prijateljima i žiteljima općine Velika želimo blagoslovjen Božić i sretnu i uspješnu Novu 2009. godinu!

RURALNI I SEOSKI TURIZAM

Gotovo svakodnevno se susrećemo s jednim od ova dva pojma. Za početak našeg druženja kroz članke o turizmu, pobliže ćemo definirati što koji pojma označava.

RURALNI TURIZAM

Ruralni turizam je skupni naziv za različite oblike turizma koji se javljaju izvan područja gradova i područja na kojima se razvio masovni turizam. On je uvjetovan i obilježen turističkim atrakcijama koje se nalaze u ruralnim područjima, a sam zauzima nešto više od 90% kopnene površine Hrvatske. Osim turizma na seljačkim (obiteljskim) gospodarstvima nailazimo na lovni turizam, ribolovni turizam, odmorišni turizam, sportsko-rekreacijski turizam, zdravstveni turizam, kulturni turizam, etno-gastronomski turizam, eko-turizam, avanturistički turizam, edukacijski turizam, vjerski turizam, turizam zaštićenih dijelova prirode (nacionalni parkovi, parkovi prirode, promatrači ptica), nostalgični turizam, zavičajni turizam i sl.*

Ako malo pojednostavimo i skratimo ovu definiciju pod ruralni turizam možemo podrazumjevati sve oblike turizma u ruralnim djelovima neke zemlje.

TURIZAM NA SELJAČKIM (OBITELJSKIM) GOSPODARSTVIMA

Kad se spomene seoski turizam većina nas si stvori sliku o turistima unutar nekog starog, izvornog seoskog domaćinstva. Uglavnom, ta je slika i točna. Pod turizmom na seljačkim gospodarstvima podrazumjeva se (strogo) bavljenje turizmom unutar OPG-a

(izvan OPG spada u neki drugi oblik ruralnog turizma), kao dopuna osnovnoj djelatnosti tj. bavljenju poljoprivredom. Znači, turizam nije i ne smije biti osnovna djelatnost i izvor prihoda seljačkog gospodarstva.

Turizam unutar OPG je zamišljen da vlasnici gospodarstva prvenstveno svoje proizvode ponude i prodaju turistima (uz uslugu smještaja) i tako ostvare veću dodanu vrijednost za svoje proizvode. Postoji mogućnost kupnje i razmjene proizvoda s drugim OPG-om pa se na taj način stvara i šira društveno gospodarska korist.

Turizam na seljačkom gospodarstvu tj. u ruralnom području predstavlja posebno iskustvo za turistu koji dolazi iz urbanog područja. Za njega razlike u kulturi, arhitekturi, običajima organizaciji života i sl. predstavljaju jedno novo i nepoznato iskustvo kojega on želi upoznati, istražiti. Za uspješno bavljenje ruralnim turizmom (u obliku OPG-a ili nekom drugom) najvažnije je naći uspješnu formulu kako sve to na osobit i zanimljiv način dočarati turistu i uspjeh ne može izostati. Nadam se da će vam ova serija članaka barem malo pomoći i približiti način kako se uspješno baviti ruralnim turizmom. Probati ćemo obuhvatiti sve oblike, ali ponajviše turizam na seljačkim gospodarstvima.

* Za ravoj ruralnih krajeva, Republika Hrvatska MVG, str. 42

SELJAČKO TURISTIČKO GOSPODARSTVO

OSNOVE SEOSKOG TURIZMA

Kao što smo definirali u prethodnom članku, seosko turističko gospodarstvo predstavlja bavljenje turizmom isključivo unutar OPG. Uz taj uvjet treba zadovoljiti i poštivati i sljedeće:

osnovna djelatnost seoskog gospodarstva je poljoprivreda i to je primarni izvor prihoda, turizam je dopunska djelatnost i dopunski izvor prihoda

u obiteljskom gospodarstvu kao radna snaga sudjeluju isključivo članovi obitelji

prehrana na turističkom seljačkom gospodarstvu je isključivo temeljena na vlastitim namirnicama (postoji mogućnost razmjene s drugim OPG).

Mnogima će se ova pravila činiti prekrutima i previše ograničavajuća, ali baš ta pravila predstavljaju izazov u predstavljanju seoskog načina života potencijalnom turistu na izvoran i orginalan način. Turisti ne očekuju potpuno autentično seosko gospodarstvo, već da sadrži onoliki udio tradicijskih značajki sela koliki je potreban da se osigura predstavljanje sela „onakvog kakvo je bilo nekada“. Znači, ne morate imati sve kao u entnološkom muzeju da bi se počeli baviti turizmom unutar OPG-a. Da bi se počeli baviti turizmom unutar OPG potrebno je prije razmislići da li zadovoljavamo barem djelomično sljedeće osnovne uvjete:

Da li imamo odgovorajuće poljoprivredno gospodarstvo ? Ako poljoprivrednu proizvodnju baziramo isključivo na velikim površinama pod šećernom repom i imamo modernu obiteljsku kuću i nemamo ništa od stoke da li će naš OPG biti zanimljiv turistima ?

Da li naše imanje odgovara za bavljenje turizmom ? Da li imamo odgovarajući stambeni prostor adekvatan za prihvat/smještaj/prehranu turista? Da li imamo gospodarske zgrade?

Da li na nešem imanju turistima, posebice djeci, možemo dočarati na adekvatan način život na selu?

Da li je naše imanje na dovoljno atraktivnom mjestu da bude interesantno/pristupačno turistima?

Da li imamo osnovne uvjete na imanju kao što su pitka voda, struja, telefon (signal gsm-a) ?

I na kraju treba razmislići o onom najvažnijem. Da li broj, dob, zdravstveno stanje i osobna sklonost članova domaćinstva odgovara potrebama pružanja turističko-ugostiteljskih usluga u seljačkom domaćinstvu ?

Bavljenje turizmom na seljačkom gospodarstvu predstavlja cijeli niz aktivnosti, usluga i dodatnih sadržaja koje se organiziraju na seljačkom gospodarstvu s ciljem privlačenja i zadovoljavanja turista i na taj način stjecanja dodatnog prihoda. Zato, da bi se uspješno bavili turizmom, trebali bi imati na prije navedena pitanja pozitivne odgovore.

Moglo bi se puno pisati o tome kakvo bi trebalo izgledati seosko gospodarstvo koje će biti atraktivno za turizam. Da li će biti atraktivno ili ne ovisi o kombinaciji mnogih faktora. Zbog toga vlastito imanje ne treba odmah otpisati kao nepogodno za bavljenje turizmom. Uz male promjene moguće je učiniti čuda. Preporučio bih da imanja probate uskladiti s zakonima (zakon o veterinarstvu, zakon ugostiteljskoj djelatnosti, zakon o turističkoj djelatnosti). Zakone ne treba shvaćati kao ograničavaju faktor. Ako malo bolje pogledamo zakone koji se odnose na OPG (o samim zakonima ćemo u nekom narednom članku) vidjet ćemo da nam oni nisu prepreka u razvoju nego jedan vrlo dobar okvir za razvoj turizma na OPG i na taj način stjecanja dodatne dobiti.

Možda bi se kod razmišljanja o vlatitom turističkom gospodarstvu trebali staviti u položaj turista koji bi trebao doći na vaše imanje. Što bi ste tada željeli ? Čist i udoban krevet? Uredan sanitaran čvor ? Uredno dvorište s adekvatno smještenom stokom u urednim štalama i svinjcima ? Ostavljam vam da razmišljate do idućeg broja Veličke kronike, kada ćemo se početi baviti detaljnije zakonskim okvirima turizma u seljačkim gospodarstvima, kao i samim bavljenjem ugostiteljstvom i turizmom unutar OPG.

Molitvena zajednica sv. Jurja iz Radovanaca pohodila je u nedjelju 9. studenoga župu Brodski Stupnik. Ondje je već sedmu godinu župnik vlč. Mirko Roginić, dugogodišnji velički župnik. Na put je krenulo četrdesetak hodočasnika. Kad smo stigli vlč. Mirko dočekao nas je vesela i radosna srca. Premda ga nema već 8 god. u našoj sredini, osjećali smo se kao da nas nikad nije ni napustio. Ostao je onaj isti kao kad je otišao što znači, da bez obzira što je zakoračio u 72. god. još uvijek je pun energije za stvaranje i gradnju potrebnoga. Da nije zaboravio Veliku i sve župljane Veliike vidi se na svakom koraku. Velički detalji nalaze se u svakoj njegovoј prostoriji bilo da je riječ o župnom stanu, perivoju ili crkvi.

Prije 240 god. selo Brodski Stupnik je bilo na brdu da bi Marija Terezija naredila preseljenje na cestu koja je išla od Slav. Broda do Novske pa i dalje. Kućna mjesta dobivala su se besplatno. Ostalo je još nekoliko kuća na brdu gdje su sada vinogradi i ugostiteljski objekt – Zdjelarević. Kad su se Stupničani naselili uz cestu od tada pa sve do prije 15. godina mjesto Stupnik pripadalo je župi Oriovac. Oriovac je rodno mjesto vlč. Mirka pa on sada do svoje roditeljske kuće ima oko 3 km. Župa je oformljena 1993. god., znači za vrijeme Domovinskog rata. Prvi župnik novoosnovane župe je bio stari Oriovački

župnik koji je dobio smještaj u Vatrogasnom domu na katu. U tih petnaest godina u župi Brodski Stupnik izredalo se sedam svećenika, a prethodnik vlč. Mirka bio je župnik Štefanek, nekadašnji Skenderovački župnik. Kad je 2002. god. vlč. Mirko došao iz Stare Gradiške za župnika u Stupnik morao se useliti u novo izgrađeni i nedovršeni župni stan koji se nalazi odmah uz crkvu. Prvo spavanje bilo je na spužvi jer se župnik još nije iselio. U početku na nedjeljnoj Sv. Misi bilo je malo vjernika dok sada crkva je puna na obje Sv. Mise, prva je u osam, a druga u jedanaest sati. Župa Brodski Stupnik je župa od samo jednog naselja, bez

filijala, a broji oko 1500 stanovnika sa 500 domaćinstava. U crkvu dolazi i sa župnikom surađuje oko 200 domaćinstava. U Stupniku ljudi su se nekoć bavili vinogradima, rižnim poljima i ribnjacima. Crkvu uređuju žene po grupama. Prvopričesnika je ove godine bilo 17, a krizmanika 37. Zanimljivo je to da je jedna baka primila Prvu Sv. Pričest u 74 – toj godini, a ima jedan dida star je 84. god., on još nije primio Prvu Sv. Pričest. Najstarija osoba u župi imala je 96. god. i umrla je prošle godine. Ove je godine bilo 17 krštenja, ali i 17 smrtnih slučajeva tako da što se tiče nataliteta, tu nema pomaka.

Vlč. Mirka pamtimo kao radišnog i neumornog svećenika. Takav je i danas. Kad je došao u Stupnik prvi mu je zadatak bio urediti novi župni stan. Nije bilo nikakvih sredstava pa je morao tražiti pomoć od svoje bivše župe Velika. U tome su mu najviše pomogli načelnik Veličke Općine Josip Perić i direktor Požeškog HEP-a, Slavko Perić. Da nije bilo njih dvojice radovi u župnom stanu ne bi bili gotovi još ni danas. Vlč. Mirko i danas svu svoju plaću i energiju potroši na uređenje stana i crkve tako da preživiljava uglavnom od Sv. Misa. Vlč. Mirko trebao bi voditi župu još 2-3 godine do umirovljenja, a kada ode u mirovinu župa će se vjerojatno ukinuti zbog nedostatka svećenika. Osim na uređenju stana vlč. Mirko dosta radi i na uređenju crkve. Nabavio je nove klupe iz svoje prve župe Bosiljevo. Uradio je perivoj oko crkve i župnog stana. Izgradio dvoranu za igru – igraonicu i dao joj ime Dvorana Ivana Pavla II. Na spomen 40 – te obljetnice općeg crkvenog sabora – drugoga vatikanskog i 240- te obljetnice preseljenja sela Brodski Stupnik sa brda na cestu, podigao je u perivoju Križni put i špilju Gospe Lurdske . Zatim dvije kapelice ispred crkve i kapelicu sv. Klare na brdu. Glavni župski blagdan je blagdan Sv. Ilije 20. srpnja i 21. listopada kada je klečanje.

Vlč. Mirko je i župnik i domaćica i zvonar i njegovatelj cvijeća i kosac trave... Kad bude došlo vrijeme za mirovinu

najvjerojatnije će u Svećenički dom jer kuća u kojoj je rođen u Oriovcu u dosta je trošnom stanju i nije za stanovanje. Vlč. Mirko ne koristi godišnji odmor nego odlazi u planinu. Šetnjom po Papuku sakuplja ljekovito bilje. Pronalazi biljke kojih u nizini nema, a ljekovite su. I sam ih je koristio kad je obolio od zločudne bolesti. Već je 87% bio «otpisan» ali najviše zahvaljujući Božjoj volji on i dalje obavlja svećeničke dužnosti i služi svome narodu.

Tijekom popodneva molitvena zajednica Sv. Jurja iz Radovanaca i molitvena zajednica župe Stupnik zajedno su u perivoju molili krunicu ispred špilje gospe Lurdske, a nakon toga u crkvi je bilo zajedničko razmatranje i značenje molitve. Na kraju od vlč. Mirka oprostili smo se darivajući ga prigodnim poklonima uz obećanje da ćemo se ponovno sresti nekom drugom prilikom.

Pripremio: Vlado Bošnjaković

GUBAR – veliki štetnik

Šumskih štetnika koji brste lišće, buše koru i drvo, ima mnogo i uvijek su prisutni u šumama. U godinama masovnog napada mogu napraviti velike štete. Obično je to izgubljeni godišnji prirast, a rijetko izgubljene vrste. Sjetimo se filoksere i vinove loze, holandske bolesti i briješta a sada šarke i šljive bistrice.

Među najveće štetnike svakako spada Gubar – naš naziv Gubar glavonja – stručni naziv Lymantria dispar L.

Štete prave gusjenice koje brste lišće 70 dana. Kroz to vrijeme presvuku se mužjaci 5, a ženke 6 puta, a onda se zakukolje. Iz kukuljica se za 10 dana izvale leptiri. Leptiri se roje 10 dana, a onda ženke odlože 300 – 600 jajšaca u hrpi, na koru drveća i pokriju ih dlačicama. Takova jajašca – gubarova legla prezime, da bi se na proljeće sa početkom listanja izlegle gusjenice i ciklus se nastavlja.

Veliki napad Gubara na našem području, kojeg se čitaoci mogu sjećati, zbio se 1947/48. i 1965/66. godine.

Ing. Rudolf Šimić, upravitelj šumarije Velika, opisao je napad Gubara 1947./48. godine u šumskoj kronici: „Gubar se pojavio u velikoj količini u jesen 1947. godine, jer su vremenske prilike u toj godini bile vrlo povoljne, da leptiri ženke Gubara mogu odložiti jajašca na kori drveća. Čim je zapažena ta pojava, odmah su poduzete mjere čišćenja gubarevih legala. Održani su kursevi u Vinkovcima i oformljenje terenske ekipe, koje su organizirale rad na terenu na struganju gubarevih legala sa drveća i premazivanja....sa naftom...

Zima 1947./48. godine bila je blaga te su se u rano proljeće izvalile gusjenice u ogromnim količinama. Te gusjenice napale su i pojele mladi list bukve, graba, hrasta, briješta i svega grmlja, kao i travu, tako da je šuma odjednom ogolila kao zimi... voćke, prem da su s jeseni očišćene od gubarevih jajašaca, postale su za kratko vrijeme plijen gusjenica, jer su mlade gusjenice...letjele na velike daljine tako da je za kratko vrijeme pojeden list i na voćkama...ostali su samo zeleni plodovi, koji su voćkama davali neobičan izgled...

Najezda gusjenica...postala je sve veća, te je... nestalo hrane, što je prouzročilo seobu gusjenica u čitavim rijekama...Putovanje gusjenica...bilo je tako masovno...da su zaustavile putnički vlak... Pleternica-Našice. Gusjenice na tračnicama te pruge bilo je vrlo mnogo, u sloju do 20 cm... Istom kad je rijeka gusjenica napustila prugu i došla pomoći, još jedna lokomotiva...vlak je produžio...vožnju...Gusjenice na svom putu prodirale su u ljudska naselja...te su...da ne zagade ljudsku i stočnu hranu, kuće i staje morale biti zatvorene. Poslije kulminacije napada... nestanak svježeg lista...razmnožili su se mnogi insekti i gljive, koje su napali gusjenice...te su

gusjenice masovno počele ugibati...i stvorile sloj mrtve organske materije, od koje se širio oduran smrad. Svi izvori u šumama bili su zagađeni... Poslije masovnog ugibanja gusjenica, preživjele su se zakukuljile, iz kukuljica su se razvili leptiri. Ti leptiri...bili su kržljavi...nesposobni za let, a ženke su odlagale oplođena jajašca...Priroda je donijela ovu ogromnu najezdu gubara ali ju je i...uništila“

Napad gubara ponovio se 1965./66. godine, kada je masovna pojava preplavila cijelu površinu šumarije, privatne šume i voćnjake. Šumari su napad očekivali, jer su u to vrijeme vršene kontrole razvoja više štetnika među kojima je i gubar.

Ovaj puta korištene su druge metode umanjuvanja štete od gubara, zamagljivanje sa zemlje i iz zraka. Korišten je kemijski preparat Pantakan na bazi DDT-a u tekućem stanju.

Autor ovih redaka sudjelovao je u pripremama i avio zamagljivanju. Dobro se sjeća čekanja aviona i povoljnog vremena na Škomiću i samog zamagljivanja. Povoljno vrijeme su jutarnji i večernji sati kada je dobra vidljivost, a nema vjetra.

Avion za zamagljivanje bio je iz flote poljoprivrednih aviona Osijek. Imao je veliki rezervoar za kemijsko sredstvo cijevima i diznama spojen sa uređajem na ispušnoj cijevi aviona. Toplina ispušne cijevi pretvara Pantakan u paru koja se u vidu magle spušta na šumu.

Avionom upravlja pilot i kopilot. Moj zadatak bio je da pilotuu potvrdim da se nalazimo iznad površine koju treba zamagliti i nadgledam kako je zamagljivanje uspjelo.

Konkretno se too odnosilo na obilježene površine Vetovačke rijeke, Mladog Gaja i Duboke. Let avionom do Vetova bio je ugodan, a samo zamagljivanje i nije. Avion najme leti nisko iznad šume, slijedi neravnine terena i naglo okreće. Moram priznati da mi je odlanulo kad smo se. Zamaglivši Gabrijelovac i šljivike Velike, uputili prema Škomiću.

Zamagljivanje je imalo uspjeha. Sačuvane su kulture četinjača na zamagljenim površinama.

Sadašnji šumari imaju moderne metode kojima štetnike pa i gubara drže pod kontrolom.

Nadajmo se da ih priroda neće iznenaditi.
P. Matajć

SRETAN BOŽIĆ I USPJEŠNU NOVU GODINU

ŽELI VAM

OPĆINA VELIKA
NAČELNIK VLADO BOBAN

APOSTOL NJEMAČKE I STABLO JELE

Postoji legenda da je, sveti Bonifacije (672.-754.), koji je iz Engleske došao u Njemačku propovijedati Kristov nauk, na primjeru stabla jеле, koje ima oblik trokuta, ljudima tumačio tajnu Presvetoga Trojstva. Obraćenici, koji su se prije toga klanjali hrastu, tada su počeli poštovati jelu. Od 12. stoljeća ljudi su u

božićno vrijeme vješali jelke na stropove svojih kuća, kao znak da su kršćani.

Drvce podsjeća na raj zemaljski!

Prva okićena jelka pojavila se 1510. godine u gradu Rigi, u Latviji. Kažu da se Martin Luther prvi sjetio staviti svjećice na drvce, početkom 16. stoljeća. U jednom opisu božićnoga drvca iz Strasbourg-a iz godine 1601. spominje se da je bilo ukrašeno keksima, savijenim šećernim štapićima i papirnim cvjetovima. Drvce je bilo slika drveta iz zemaljskog raja. Slatkiši su predstavljali obilje, a cvijeće je u početku bilo samo crveno i bijelo (te su boje bile simboli znanja i nevinosti). Oko godine 1610. izumljeni su mali sjajninaprave za izradu ukrasa od srebra, pa je sve do sredine 20. stoljeća bilo uobičajeno ukrašavanje drvca čistim srebrom, ali dodavani su i drugi ukrasi. U Europi je bio običaj da se na stol postavi više malih božićnih drvâcâ, po jedno za svakog člana obitelji, s darovima ispod njih. Svi su željeli drvce jer, ima ga i kraljica! Kad je godine 1846. u novinama izašla slika engleske kraljice Viktorije kraj božićnoga drvca, ljudi su u Engleskoj i Americi naveliko počeli postavljati božićna drvca po kućama. Tako je bilo u cijeloj Europi, osim u Sredozemlju, gdje je narod više volio jaslice nego božićno drvce!

Umjetna drvca i staklene kuglice

U Njemačkoj je nastao običaj piliti vrške velikih jela, da posluže kao božićno drvce. Zato su donesene zabrane takvog uništavanja šuma. U istu svrhu se od 1880. počinju tamo srebrni ukrasi, šljokice. Postojale su posebnepraviti i umjetna božićna drvca. Uskoro su pak američki tvorničari četaka počeli naveliko svojim strojevima izrađivati i božićna drvca. Oko godine 1870. došli su u modu stakleni ukrasi za božićno drvce, koji su se proizvodili u Njemačkoj. Po količini takvih ukrasa ocjenjivalo se koliko je koja obitelj imućna. Ipak, ručno izrađeni ukrasi i dalje su se mnogo rabili. Amerikanci su 1882. patentirali električne žaruljice za bor, kao i žičane kvačice za vješanje ukrasa. U to vrijeme na božićno drvce vješalo se sve i svašta, koliko su to dopuštali novac imasta!

Znak nade u ratu

Nakon godine 1918. Njemačka nije mogla izvoziti ukrase za božićna drvca pa su proizvodnju preuzeли Japan i Amerika. Za vrijeme Drugog svjetskog rata Britanci su pravili mala božićna drvca koja su se mogla lako skloniti i sakriti kad bi sirene najavile zamračenje zbog zračnih napada. Ali na javnim mjestima i tijekom rata podizana su velika

Današnje šarenilo

Nakon posljednjeg svjetskog rata božićna su drvca sve veća i bogatija. Izrađuju se novi ukrasi, svjetlucave vrpce, staklene kuglice i ptičice iz Poljske. Nakon 1960. počela je

moda izrade velikih srebrnih božićnih drvâcâ od aluminija, s ugrađenim svjetlima, kojima ukrasi nisu potrebni. Ipak, mnoge obitelji u svojim domovima i dalje same po svojem ukusu i volji izrađuju, kupuju i vješaju kuglice i druge ukrase. Uredne domaće priklonile su se umjetnim božićnim drvcima s kojih ne otpadaju

iglice. Mogu se nabaviti i pet metara visoka plastična drvca, a teško ih je razlikovati od pravih! Čak se mogu nabaviti sprejevi koji im daju miris drveća. neosvijetljena božićna drvca da bi u narodu održavala

hrabrost i nadu.

Najviše drvce - u Australiji!

Najviše danas poznato živo božićno drvce nalazi se u Tasmaniji, Australija. Visoko je 84 m (nešto je niže od tornja zagrebačke katedrale), a o Božiću stavljuju na nj zvijezdu i 3000 svjetala. Blaž Božićno drvce (zapravo veliko stablo!) svake godine je i na Trgu sv. Petra u Vatikanu.

Godine 2002. to drvo bilo je iz Hrvatske!
(na slici)

SLAVONSKA KUHARICA

BROJ : 9

Sarma

Priprema:

1. Pripremite listove kiselog kupusa u koje ce te savijati sarme. Pažljivo ih skidajte sa glavice da se listovi ne potrgaju. Odvojene listove ostavite da stoje u hladnoj vodi da se iz njih ispere suvišna sol. Prije savijanja sa svakog lista odsijecite zadebljanje.
2. Sitno nasjeckajte luk i popržite na malo masnoce, a zatim luku dodajte mljeveno meso i još malo sve zajedno pržite.
3. Meso posolite, popaprite dodajte rižu i dobro izmiješajte, odmaknite sa vatre a zatim umiješajte jaje.
4. Na dno dublje posude najprije stavite one dijelove kupusa koje ne možete upotrijebiti za uvijanje sarmi. Za savijanje sarmi koristite listove srednje velicine, u svaki list stavite po žlicu nadjeva od mesa i zavijte. Slažite sarme u krug tako da na sredini ostane mala rupa kroz koju e te poslije dodati zapršku.
5. Slaninu i suho meso izrežite na komade i stavite izmedu sarmi. Kad savijete sve sarme dodajte lovorov list i nekoliko zrna papra te pokrijte sarmu preostalim listovima.
6. Nalijte hladnu vodu i kuhajte na laganoj vatri oko tri sata. Od brašna, crvene paprike napravite zapršku prelijte preko sarme i nastavite kuhati još pola sata.

Sastojci:

- pola kg svinjetine
- 250 g goveđeg mesa
- 200 g svinjskih rebara
- 200 g suhe slanine
- 50 g riže
- 1-2 glavice kiselog kupusa
- 1 glavica luka
- 1 jaje
- 1 žlica crvene paprike
- 1 žlica brašna
- sol
- lovorov list

Trajanje pripreme:

250 min

Složenost pripreme: 4

Vrste jela: Jela od mesa

Energetska vrijednost:

Kalorično

Piše : Alen Solić

Blagoslovjen Božić i sretna Nova godina

ZABAVNE IGRE "LIP" RADOVANCI mrež 098-256-554

HOD - Hrvatsko domovinsko obnovljivo dobrobiti

Organizacija kulturno-sportskih, stručnih skupova, zemljopisne i međunarodne
usluge umjetnosti i prirodnih , usluge pravno-cijena

**Blagoslovjen Božić i sretna
Nova godina**

Blagoslovljeh Božić i
Sretna Noyu godinu
želij Vam

UDRUGA
VELIČANKA